

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

« Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ... Φίλη Ὁρθοδοξία... »

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2000 ΕΤΟΣ 50ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 903 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82) ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΤΤΟΣ 32 (Γ' ὄροφος)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ 2000

Ἀδελφοί ἡγαπημένοι καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ περιπόθητα.

Ἡ χαρὰ τῆς μεγίστης καὶ λαμπρᾶς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα πλημμυρεῖ καὶ ἐφέτος τὰς καρδίας ἡμῶν ἐλέω Θεοῦ, διό καὶ τὰ χεῖλη αὐθορμήτως κινοῦνται εἰς δοξολογίαν καὶ εὐχαριστηρίους ὕμνους πρὸς τὸν Ἀναστάντα Σωτῆρα Χριστόν, δίδεται πρὸς ἀλλήλους καὶ ὁ ἀσπασμός τῆς ἀγάπης, ὡς εἰθίσται, μετὰ τοῦ κοσμοχαρμοσύνου χαιρετισμοῦ:

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

Ἀγαπητοί:

Δέν ὑπάρχουν λόγοι ἱκανοὶ νὰ πλέξουν τὰ ἐγκώμια καὶ νὰ ἐξάρουν τό ὑπερφυές γεγονός τῆς Ἀναστάσεως, οὔτε γλώσσα νὰ ἐρμηνεύσῃ καὶ νοῦς νὰ κατανοήσῃ τὸν πλοῦτον τῆς χρηστότητος τοῦ Μεγάλου Εὐεργέτου Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Τό μέγεθος τῆς ὁλοκληρωμένης ἀγάπης Του ἐρμηνεύεται πλήρως μέ τήν ἐκούσιον Σταυρικὴν θυσίαν τοῦ ἐνδόξου θύματος, Ἰησοῦ Χριστοῦ, διατυπωμένης διὰ τῶν ἰδίων Αὐτοῦ λόγων: «Οὕτω γάρ ἡγάπησεν ὁ Θεός τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱόν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκε, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν μὴ ἀπώλῃται ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. Γ' 16).

Ὅποῖαν ὁθεν ἀγάπην καὶ ἡμεῖς οἱ εὐεργετηθέντες ἄνθρωποι ὀφείλομεν εἰς τὸν τοσοῦτως ἀγαπήσαντα Θεόν καὶ «τί ἄρα ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;»

Ὅποῖαι αἱ ὑποχρεώσεις μας ἐναντι τοιαύτης ὑπερμεγέθους ἀγάπης;

Τοῦ ἐρωτήματος τὴν ἀπάντησιν δίδει Αὐτός πάλιν ὁ Κύριος σαφῶς: «Ἐάν ἀγαπᾶτε με τὰς ἐντολάς τὰς ἐμὰς τηρήσατε» (Ἰωαν. ΙΔ-15).

Ζητεῖ ὁ Θεός τὴν ἔμπρακτον ἀγάπην ὡς ἀνταπόδομα, διότι ἡ ἀγάπη προϋποθέτει πίστιν, «ἡ δέ πίστις ἄνευ ἔργων, νεκρά ἐστὶ» (Ἰακ. Β' 20).

Τοσοῦτον δέ ὑπερέχει ἀσυγκρίτως τό ὕψος τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, ὥστε ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἰσχυρῶς ταύτην μετὰ τοῦ Θεοῦ λέγων: «Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστὶ» (Α' Ἰωαν. Δ-16).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δηλον γίνεται, ὅτι μετὰ τὴν Σταύρωσιν καὶ ἡ Ἀνάστασις ἔχει ὡς ἀρχὴν τὴν ἀγάπην, μέ ἔπαθλον τὴν κατὰ τοῦ θανάτου νίκην καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ τῆς τυραννίας τοῦ Ἄδου.

Γεγονός, μοναδικόν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς δημιουργίας. Διό καὶ πρεπόντως ἐκλήθη «ἐορτὴ ἐορτῶν

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΩΝ (6λ. σελ. 3)

καί πανήγυρις πανηγύρεων ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Πρὸς τοῦτο, διὰ τὸ ὕψος καὶ τὴν μοναδικότητα τῆς εἰς περιεχόμενον ἡ ἐορτὴ προσέλαβε διαχρονικῶς τρεῖς ὀνομασίες.

Πάσχα, Ἀνάστασις, Λαμπρὴ

Σημαίνει δὲ **Πάσχα**, κατὰ τὴν ἐβραϊκὴν διάλεκτον, διάβασις καί, ἐντοπίζεται εἰς τὴν ἐκ θαύματος ἱστορικὴν διάβασιν τῶν Ἑβραίων μέσῳ τῆς Ἑρυθρᾶς Θαλάσσης ἐκ τῆς δουλείας τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας καὶ ἐορτάζεται ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θαυμασίου γεγονότος.

Εἰς ἡμᾶς τοὺς υἱοὺς τῆς χάριτος, χριστιανούς κληθέντας, σημαίνει διάβασιν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Διάβασιν ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς ἁμαρτίας καὶ τὴν φυλακὴν τοῦ Ἄδου εἰς τὴν λύτρωσιν καὶ σωτήριον ἐλευθερίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ψάλλει ἡ Ἐκκλησία: «Πάσχα Κυρίου Πάσχα. Ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν Χριστός ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν».

Ἦτο δὲ τὸ Ἑβραϊκὸν Πάσχα τυπικὸν προεικόνισμα τοῦ Χριστιανικοῦ. Ὡς ἄσχετον ὅμως περιεχομένου, δὲν συνεορτάζεται μετὰ τοῦ ἡμετέρου, κατ' ἐντολὴν Ἀποστολικὴν καὶ Πατερικὴν.

Ἀνάστασιν ὀνομάζομεν ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ μοναδικοῦ γεγονότος εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ σύμπαντος, τῆς Ἀναστάσεως δηλαδὴ τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου, ἐγερθέντος «πρωτοτόκου» ἐκ νεκρῶν, διὰ τὴν ἐπακολουθήσασθαι τὸ πρῶτον ἡ ἀνάστασις τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν καί, μελλοντικῶς, ἡ παγκόσμιος ἀνάστασις καὶ κρίσις διὰ τὴν ἐν παντί ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως.

Λαμπρὴ ἐκλήθη, ὡς ἡμέρα λάμπουσα καὶ ἐξαστράπτουσα κατ' ἐξαιρέσιν ὅλων τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους καὶ φωτιστικὴ τοῦ σύμπαντος, καθὼς ὑπερόχως ὑμνολογεῖ ὁ ἐκ Δαμασκοῦ φωστήρ: «Νῦν πάντα πεπληρωται φωτὸς οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια».

Διό καὶ ἡμεῖς οἱ τοῦ Χριστοῦ ἐπώνυμοι, εἰς τὴν παγκόσμιον ταύτην χαρὰν τοῦ Πάσχα συμμαρτυροῦντες, κρατῶμεν ἀνημένας λαμπάδας ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, κατὰ τὴν φωταυγὴ καὶ σωτήριον νύκτα τῆς Ἀναστάσεως, ἐνῶ τὰ χεῖλη ὅλων συμπάλλουν τὸν παιάνα τῆς νίκης μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, «Χριστός Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος» καὶ ὁμολογοῦμεν τὸ γεγονός, πεποιθότες ὅτι τὸ χριστιανικὸν Πάσχα ὁδηγεῖ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Τοιοιυτρόπως ἔχομεν μίαν τρίπτυχον ἀλήθειαν τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως περὶ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως σαρκακωμένης Θεότητος τοῦ Χριστοῦ, ὡς γεγονότος ἀπαραιτήτου διὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς εἰς Χριστὸν πίστεώς μας, καθὼς μαρτυρεῖ καὶ ὁ Παῦλος, «Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν». (Α' Κορ. ΙΕ', 14).

Ἐχοντες ὅθεν τρανὴν καὶ βεβαίαν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὀφείλομεν ἵνα καὶ δι' ἔργων πιστοποιήσωμεν ταύτην, διότι μόνον διὰ λόγου ἀνωφελὴς καὶ νεκρά ἐστί. Πίστις ὀλοκληρωμένη καὶ ἀκεραία, διότι πίστις νοθευμένη ὑπὸ αἱρέσεων, καινοτομιῶν καὶ σχισμάτων εἶναι ἐσφαλμένη καὶ κατακριτέα, ὡς μὴ ἀποδίδουσα δόξαν εἰς τὸν Θεὸν ἀλλὰ μέσον ἰδίας προβολῆς καὶ πολεμικῆς κατὰ τῆς ἀληθείας.

Ἄλλ' ὦ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ!

Ἡ πλησιφαγὴς αὕτη ἡμέρα καὶ βασιλὴς τῶν ἐορτῶν καὶ πανηγύρεων, ὡς σωτήριος καὶ τρανὴ μαρτυρία τῆς παντοδυνάμου Θεότητος τοῦ Χριστοῦ, δέον ὅπως ἐορτάζεται μὲ ἰδιαιτερότητα ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν καλὸν τῆς πίστεως ἀγῶνα μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ περισυλλογῆς.

Πρὸς τοῦτο ὀφείλομεν, ὅπως ἀνανήψωμεν ἐκ τῶν παθῶν καὶ περιβάλλωμεν ἐν ἀγάπῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν σεπτῶν παραδόσεων εἰς τοὺς χαλεπούς τούτους καιροὺς τῆς γενικῆς ἀποστασίας, παραμερίζοντες πᾶν τὸ ἀτομικὸν καὶ ἴδιον, τὸ ὁποῖον ἀποβαίνει εἰς βάρος τῆς Ἱερᾶς ἰδεολογίας καὶ ἀποδυνάμωσιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας.

Ἡ μαρτυρικὴ ἡμῶν Ἐκκλησία καλεῖ **τά συντηρητικὰ στοιχεῖα**, τοὺς φορεῖς τοῦ ἀγνοῦ πνεύματος τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν **τά ὁποῖα τυχόν παρεπλανήθησαν ἐκ τῆς ὀρθῆς πορείας**, ὅπως **συσπειρωθῶσι ὑπὸ τὴν Ἱεράν Σύνοδον Αὐτῆς** διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ὑψηλοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924, ὅτε ὕψωσε τὸ λάβαρον τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῆς γνησίας ὀρθοδοξίας μὲ τὸ ἔμβλημα «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις».

Κατ' αὐτόν τὸν τρόπον δοξάζεται ὁ Θεὸς καὶ τιμᾶται ἡ ἰδεολογία ἡμῶν ὑπὸ ἀληθῶν ἀγωνιστῶν τῆς εὐσεβείας, ἀποδίδεται δὲ πλήρως τὸ νόημα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης ἡμῶν.

Μέ τοιοῦτον δὲ **πόθον διακαῆ τῆς ἐνοποιήσεως** τοῦ «ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν» ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀπευθύνομεν φιλοφρόνως πρὸς πάντας τοὺς **ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν ἀδελφούς** καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἔνθερμον ἀσπασμὸν ἀγάπης, μετὰ καὶ ἄλλων πασχαλίων προσήσεων καὶ χαιρετίζομεν προσλαλοῦντες ἐν χαρᾷ πνευματικῇ καὶ αὐθις.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ὁ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† ὁ Ἀθηνῶν & πάσης Ἑλλάδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Αἱ ἠλεκτρονικαὶ ταυτότητες

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνεδριάσασα τήν 28ην Ἀπριλίου τ.ἔ. περί τοῦ ζητήματος τῶν ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων ἐξέφρασε διά μίαν εἰσέτι φερόμεν τήν ἀντίθεσιν της εἰς τό μέτρον αὐτό ἐκδόσασα τήν ἀκόλουθον ἐγκύκλιον, ἐνῶ προέτρεπεν ὅλους τοὺς πιστοὺς νά συμμετάσχουν εἰς τό συλλαλητήριον τῆς 18ης Μαΐου.

Ἄρ. πρωτ. 668

28/4/2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 19

Παντί τῷ πληρώματι
τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Γνήσια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Τέκνα,

Πρό χιλίων ἐννεακοσίων περίπου ἐτῶν ὁ Θεολόγος καί Εὐαγγελιστής Ἰωάννης εἰς τήν ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΝ του, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό μοναδικόν προφητικόν βιβλίον τῆς Καινῆς Διαθήκης, περιγράφει τήν ἔλευσιν εἰς τόν κόσμον κατά τάς ἐσχάτους ἡμέρας τοῦ Ἀνόμου, ἡ Ἀντιχρίστου, διά νά ἐπιβάλλῃ τόν διωγμόν τῆς Ὁρθοδοξίας, τήν ἀποστασίαν ἐκ τοῦ Θεοῦ, τήν θηριωδίαν πρὸς τόν ἄνθρωπον, καί τήν παγκόσμιον κυριαρχίαν του.

Τότε, τό «*βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως*» θά σταθῇ «*ἐν τόπῳ ἁγίῳ*» (Ματθ. ΚΔ' 15), τό ὁποῖον δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τήν ἀντικατάστασιν εἰς τόν κόσμον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τήν αἵρεσιν. Τότε ὁ Ἀντίχριστος θά σφραγίσῃ τοὺς ὁπαδοὺς του μέ τό χάραγμα του, τό ὁποῖον εἶναι τό «666», ἐξαλείφων τήν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶναι τό ἅγιον βάπτισμα καί τό χρίσμα τῶν Ὁρθοδόξων. Τότε ὅσοι ἀρνηθοῦν τό «*χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς, ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν*», ὑπὸ τοῦ θηρίου, δέν θά δύνανται «*ἀγοράσαι, ἢ πωλῆσαι, εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου, ἢ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.*» (Ἀποκ. ΙΓ' 16-17). Καί, ὡς εἶπεν ὁ Κύριος, «*ἔσονται γάρ αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι θλίψεις, οἷα οὐ γέγονε τοιαύτη ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως ἕως ἔκτισεν ὁ Θεός ἕως τοῦ νῦν καί οὐ μή γένηται*» (Μάρκ. ΙΓ' 19).

Ἡ ἐποχή μας εἶναι ὄντως ἐποχή τοῦ Ἀντιχρίστου. Δέν ἔχει σημασία τό ἐάν οὗτος δέν ἔχει κά- νει μέχρι στιγμῆς τήν ἐμφάνισίν του. Εἶναι ἐποχή Ἀντιχρίστου, διότι αἱ ἡμέραι κατά τάς ὁποίας

ζῶμεν κυριαρχοῦνται ἀπολύτως ὑπὸ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, καί ὡς πρὸς τήν ἀποστασίαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καί ἀπὸ τήν θηριωδίαν καί ἀπὸ τήν σταδιακὴν ἐπιβολὴν τῆς παγκοσμίου διακυβερνήσεως. Ἀπομένει ἀκόμη ἡ ἔγερσις διωγμῶν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῶν γνησίων αὐτῆς τέκνων.

Ἄλλωστε ὁ οὐρανοβάμων θεῖος Παῦλος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς, γράφει: «*τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας*» (Β' Θεσ. Β' 7). Δηλαδή: καί πρὶν ἐμφανισθῇ σωματικῶς εἰς τόν κόσμον ὁ Ἀντίχριστος ἐνεργοῦνται τὰ ἔργα του ἀπὸ τὰ ἰδικά του ὄργανα, τὰ ὁποία προετοιμάζουν τήν ἔλευσίν του. Δι' αὐτό ὁ Θεολόγος καί Εὐαγγελιστής Ἰωάννης προειδοποιεῖ: «*παιδιά, ἐσχάτη ὥρα ἐστίν*» (Α' Ἰωάνν. Β' 18).

Ἀλλὰ καί ὁ Κύριος ὁμιλῶν εἰς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ ἀποκαλύπτει πάλιν ὅτι «*ἐγερθήσονται ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφῆται καί δώσωσι σημεῖα καί τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν καί τοὺς ἐκλεκτούς*» (Ματθ. ΚΔ' 24). Τὰ ὅσα ἀνωτέρω ἀπεκάλυψεν εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος καί οἱ Ἀπόστολοι ἤρχισαν ἤδη νά ἐκπληροῦνται. Ἀπομένει νά ἐκπληρωθῶσιν ἕως τέλους. Εἶναι ὡς ἐκ τούτου βέβαιον, ὅτι θά ἐμφανισθῇ ὁ Ἀντίχριστος καί οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων θά δυνηθῇ νά ἐμποδίσῃ τήν ἔλευσίν του, διότι οὕτω παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Δύναται, ὅμως, ἕκαστος νά ἐμποδίσῃ τήν κυριαρχίαν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του. Νά ἀρνηθῇ τό «*χάραγμα τοῦ θηρίου*», τό σφράγισμα αὐτοῦ, διατηρῶν τήν σφραγίδα τοῦ βαπτίσματος καί τοῦ ἁγίου μύρου.

Τέκνα, ἐν Κυρίῳ, ἀγαπητά.

Τὰ τελευταῖα ἔτη γίνεται πολὺς λόγος περὶ τοῦ ἐπικειμένου σφραγίσματος τῶν ἀνθρώπων μέ τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου, τό «666». Τόν ἀριθμόν αὐτοῦ θά ἔχουν καί αἱ νέαι ταυτότητες διὰ τῶν ὁποίων ἡ πολιτεία θέλει νά μᾶς ἐφοδιάσῃ. Καί ἄλλοτε, ἡ Ἐκκλησία διὰ διακηρύξεώς της ἀπεφάνθη οὕτω:

«*Ἡμεῖς συνεπεῖς πρὸς τήν Ἀποστολικὴν ἐντολήν “πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον, ἢ ἀνθρώποις” ἀποδοκιμάζομεν ὡς Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες τὰ κρυπτογραφώμενα καί κρυπτογενόμενα... τοῦ ἀντιχρίστου ἀριθμοῦ 666, ἢ καί μελλοντικὴν παρουσίαν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς περιέργου μορφῆς*

καί τύπου τῶν νέων ταυτοτήτων... Δηλοῦμεν δέ, ὅτι δέν θά παραλαμβάνωμεν τοιαύτας ταυτότητες, μέ οἰανδήποτε συνέπειαν τῆς ἀρνήσεώς μας, ἐφ' ὅσον θά φέρουν: 1) ἠλεκτρομαγνητικήν ταινίαν μυστικοῦ, ἥ ἀγνώστου περιεχομένου, τό ὁποῖον χαρακτηρίζεται πανθομολογουμένως ἠλεκτρονικόν φακέλωμα τοῦ πολίτου, 2) τά ὑποπτα μυστικά σύμβολα κ.λπ., 3) τήν μή ἀναγραφήν τοῦ θρησκεύματος».

Ἦδη, οἱ φόβοι ἡμῶν τῶν Ἐπισκόπων, τῶν συγκροτούντων τήν Ἱεραρχίαν τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπαληθεύονται. Εἶναι πλέον ἡ βέβαιον, ὅτι αἱ νέαι ταυτότητες τās ὁποίας ἡ Πολιτεία θά ὑποχρέωση συντόμως τοὺς Ἕλληνας πολίτας νά παραλάβουν, θά ἔχουν καί ἠλεκτρομαγνητικήν ταινίαν, ἥ μικροκύκλωμα, εἰς τά ὁποία θά ἀναγράφονται τά πάσης φύσεως στοιχεῖα τοῦ κατόχου, ἀληθῆ ἢ ψευδῆ, τά ὁποία οὗτος δέν θά δύναται νά γνωρίζῃ, ὅπως τόν ἀριθμόν 666 καί ἄλλα μυστικά σύμβολα τοῦ Ἀντιχρίστου, θά περιέχῃ τόν Ε.Κ.Α.Μ. διά τοῦ ὁποίου ἕκαστος πολίτης τῆς χώρας θά καταστήτῃ ἕνα νοῦμερο, τό ὁποῖον καί μόνον θά ἀποκρυπτογραφῇ τās πληροφορίας αἱ ὁποῖαι ἐνδιαφέρουν τās δυνάμεις τοῦ σκότους πληροφορίας περί τοῦ κατόχου, τοῦ ὑποκειμένου κατὰ τόν σχετικόν νόμον, καί τέλος δέν θά ἀναγράφεται ἡ ιδιότης μας ὡς Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας, σταθμίσασα τās ἔναντι Θεοῦ καί ποιμνίου αὐτῆς εὐθύνας της, διά μίαν εἰσέτι φοράν ἀποδοκιμάζει καί ἀπορρίπτει τās νέας ἠλεκτρονικάς ταυτότητας. Ἐντεῦθεν συνιστῶμεν πατρικῶς ὅπως τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀρνηθοῦν ἔναντι πάσης θυσίας τήν παραλαβήν των. Ἐπέστη ὁ καιρός ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νά ἀποδείξῃ τό μέτρον τῆς πίστεώς του εἰς τόν Χριστόν καί τήν Ὁρθοδοξίαν.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος προσθέσῃ εἰς τὰ γνήσια τέκνα του πίστιν, ὥστε οὐδεῖς νά ἀπωλεσθῇ· οὐδεῖς νά λιποψυχήσῃ, ὥστε ἅπαντες νά λάβωμεν τόν ἀμαράντινον στέφανον τῆς δόξης. Καί προπαντός οὐδεῖς νά παρασυρθῇ ἀπό τό τί θά κάμουν οἱ καινοτόμοι Νεοημερολογῖται, ἥ ἄλλοι λεγόμενοι χριστιανοί, οἱ ὄντες ἐκτός Ἐκκλησίας.

Ἄς προσευχηθῶμεν ἅπαντες, ἵνα μή εἰσέλθωμεν εἰς πειρασμόν (Ματθ. ΚΣΤ', 41).

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί

ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

- † Ὁ Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β' Πρόεδρος
- † Ὁ Θεσσαλονίκης καί Δημητριάδος ΜΑΞΙΜΟΣ
- † Ὁ Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
- † Ὁ Χίου Ψαρῶν καί Οἴνουσῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ
- † Ὁ Εὐρύπου καί Εὐβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ
- † Ὁ Ἀμερικῆς ΠΑΥΛΟΣ
- † Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμίνας ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
- † Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ὁ Χριστιανουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
- † Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ
- † Ὁ Βρεσθένης ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

«Ἡ Ἀγωνία ἐν τῷ κήπῳ Γεθσημανῇ»

Ἡ ἐπανεκδοσίς τοῦ γνωστοῦ εἰς ὅλους τοὺς Γ.Ο.Χ. αὐτοῦ βιβλίου τοῦ παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ Καθηγητοῦ-Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου μᾶς χαροποιεῖ ἰδιαίτερως. Πρόκειται διά μίαν ἐπιμελημένην ἔκδοσιν, μέ καλαίσθητον ἐμφάνισιν καί μέ ἐκτενῆ εἰσαγωγήν τοῦ ἄλλου ἀξίου στελέχους τῆς Ἐκκλησίας μας π. Νικολάου Δημαρᾶ, Διδάκτορος τῆς Νομικῆς.

Τό πλούσιον φωτογραφικόν ὑλικόν καί τὰ μικρά κεφάλαια καθιστοῦν τήν ἀνάγνωσιν εὐχάριστον καί ξεκούραστον.

Πρόκειται δι' ἕν ἄριστον δῶρον πρὸς τοὺς φίλους καί συγγενεῖς μας εἰς τοὺς ὁποίους θέλομεν νά γνωστοποιήσωμεν τήν ἡρωϊκὴν πορείαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. κατὰ τήν ἐποχὴν τῶν διωγμῶν. Πρόκειται διά γεγονότα τὰ ὁποία ἡ πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων - ἰδίως τῶν νεωτέρων - ἀγνοεῖ.

Τό βιβλίον τιμᾶται 5.000 δρχ. καί διατίθεται ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. ὅπως καί τὰ ἄλλα δύο ἔργα τοῦ ἰδίου Συγγραφέως:

«Ὁ Σύγχρονος Ὁμολογητὴς τῆς Ὁρθοδόξιας» (Τιμᾶται δρχ. 2.000)

«Αἱ χειροτονίαι τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ κανονικῆς ἀπόψεως» (Τιμᾶται δρχ. 1.500)

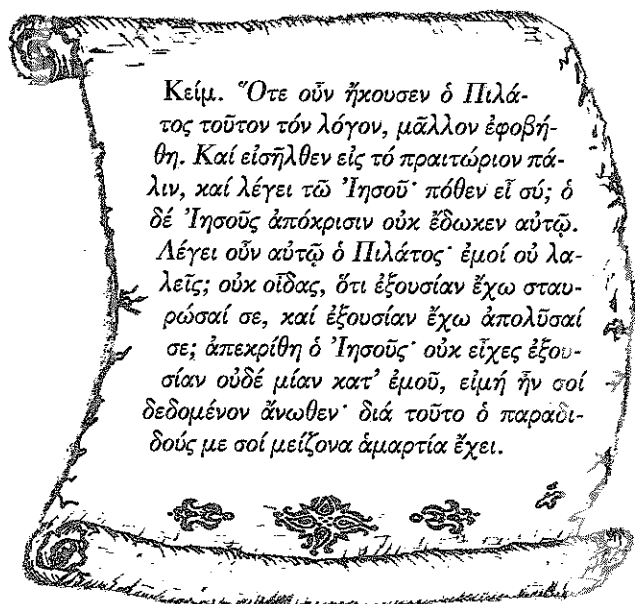
Πληροφορίαι εἰς τήν διεύθυνσιν τῆς Ἱ. Συνόδου, Σατωβριάνδου 31, 104 31 Ἀθῆναι, τηλ. 52.45.137.

Ὁ Χριστός ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου

Τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας

«Λαός Παράνομος, Χριστέ, σέ προδούς τῷ Πιλάτῳ, σταυρωθεῖναι κατεδίκασεν, ἀγνώμων περί τόν εὐεργέτην φανείς· ἀλλ' ἐκὼν ὑπέμεινας ταφὴν· αὐτεξουσίως ἀνέστης τριήμερος, ὡς Θεός, δωρούμενος ἡμῖν ἀτελεύτητον ζωὴν καί τό μέγα ἔλεος».

(Ἀναστάσιμα Ἀπόστιχα Ἑσπερινοῦ Ἦχος Δ')

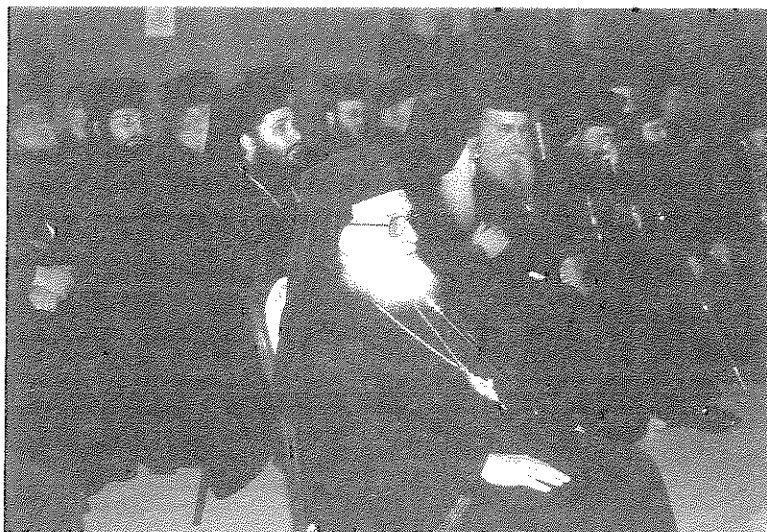
Ἐξήγ. Ὁ μὲν Πιλάτος, ἐπειδὴ ἤκουσε λόγον μόνον φιλόν, ὅτι εἶναι Υἱός Θεοῦ, ἐφοβήθη· ἐκεῖνοι δέ ὅπου εἶδαν, καί τόσα ἔργα θεϊκά, τόν θανατώνουν, διὰ τὰ ὁποῖα ἔπρεπε μάλιστα νά τόν προσκυνοῦν. Ἐρωτᾷ δέ αὐτόν, ὅχι ἔτσι ὡσάν προτύτερα, τί ἐποίησας; ἀλλά ποῖος εἶσαι ἐσύ; διότι τότε μὲν ἐπειδὴ τόν ἐγκαλοῦσαν πῶς θέλει νά γίνη Βασιλεὺς, πρεπόντως τόν ἐρωτοῦσε, τί ἐποίησας; τώρα δέ, ἐπειδὴ ἐγκαλεῖται ὅτι Υἱόν Θεοῦ κάμνει τόν ἑαυτόν του, ἐρωτᾷ πόθεν εἶσαι ἐσύ; ὁ Ἰησοῦς σιωπᾷ· διότι ἔμαθε παρ' αὐτοῦ ὁ Πιλάτος προτύτερα, ὅταν τοῦ ἔλεγεν, ὅτι ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι, καί ἡ Βασιλεία μου δέν εἶναι ἀπ' ἐδῶ· καί ὅμως δέν ὠφελήθη τίποτε ἀπό τοῦτα, οὐδὲ ἀντέστη ὑπέρ τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ ἐφοβήθη τὴν ὁρμὴν τοῦ ὄχλου, καί ἐσυγκατέβη εἰς τό θέλημά τους. Διὰ τοῦτο καί ὁ Κύριος καταφρονώντας τὰς ἐρωτήσεις αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἐγίνοντο

ματαιῶς, καί τοῦ κακοῦ, δέν τοῦ ἀποκρίνεται τίποτε. Ὅμως φαίνεται ὁ Πιλάτος εἰς ὅλα ταῦτα, πῶς δέν ἦτο στερεός, ἀλλὰ καί κατὰ πολλά διασειόμενος ἀπό τὰ παραμικρά φόβητρα ὅπου νά ἐλάχαιναν· διότι καί τούς Ἰουδαίους ἐφοβεῖτο, καί τόν Ἰησοῦν ἔτρεμεν ὡς Υἱόν Θεοῦ. Ἄς ἰδοῦμεν ὅμως, πῶς κατακρίνει καί τόν ἑαυτόν του, μέ τὰ λόγια ὅπου λέγει, ὅτι ἐξουσίαν ἔχω νά σέ σταυρώσω, καί ἐξουσίαν ἔχω νά σέ ἀπολύσω. Διότι τὰ πάντα εἰς τὴν ἐξουσίαν σου ἦσαν, τίνος ἔνεκεν δέν τόν ἀπέλυσες, ἐπειδὴ τόν ἡῤες ἀναίτιον; ὁ δέ Κύριος, θέλοντας νά ταπεινώσῃ τὴν ὑπερηφανείαν του, λέγει, δέν εἶχες οὐδαμίαν ἐξουσίαν κατ' ἐμοῦ, ἐάν δέν σοί ἦτο δομένον ἄνωθεν. Διότι δέν ἀποθνήσκω ἔτσι ἀπλῶς μόνον καί εἰς ἔτυχεν, ἀλλὰ κάμνω κάποιον μυστικόν, καί ὅπου εἶναι προωρισμένον ἄνωθεν εἰς κοινήν σωτηρίαν, τουτέστι νά σωθοῦν πάντες οἱ ἄνθρωποι· καί διὰ νά ἀκούσης, ὅτι ἄνωθεν ἦτο δομένον, καί νομίσης ὅτι δέν ἔχει πταισίμον ὁ Πιλάτος, οὐδέ κατὰκρισιν ἀπό τόν Θεόν· διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἐκεῖνος ὅπου μέ παρέδωκεν εἰς ἐσένα, ἔχει μεγαλύτεραν ἁμαρτίαν ἀπό ἐσένα. Διότι δείχνει ἀπ' ἐδῶ, ὅτι καί ὁ Πιλάτος ἔχει ἁμαρτίαν, πλὴν ὀλιγωτέραν ἀπό τούς Ἑβραίους, ὅπου τόν ἐπρόδωσαν εἰς τὰς χεῖράς σου, διότι ἐάν καί ἄνωθεν ἦτο δομένον, νά ἀποθάνῃ ὁ Χριστός, ἦγουν συγχωρημένον, ὅμως διὰ τοῦτο δέν θέλουν εἶναι ἀναίτιοι ὁ Πιλάτος, καί οἱ Ἑβραῖοι· ἀλλὰ ἡ μὲν ἰδική σας προαίρεσις, τό κακόν ἐβούλετο, ὁ δέ Θεός ἄφησε, καί ἐσυγχώρησε νά ἀποβῇ εἰς ἔργον ἡ κακή σας προαίρεσις. Δέν εἶναι ἀναίτιοι λοιπόν οἱ πονηροί, ἐπειδὴ τούς ἀφήνει ὁ Θεός, καί ἀποβαίνει εἰς ἔργον ἡ κακουργία αὐτῶν· ἀλλὰ καί διὰ νά βούλωνται, καί διὰ νά κάμνουν τό κακόν, εἶναι ἄξιοι πάσης κατακρίσεως.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 2000

Τήν 6ην/19ην Μαρτίου, Κυριακή της Ὁρθοδοξίας, ἐγένετο εἰς τὴν αἰθουσάν ἐκδηλώσεων τοῦ Ὁργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς ἡ καθιερωμένη ὁμολογιακὴ ἐκδήλωση, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστη πολυπληθὲς ἀκροατήριον ἐκ τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἰς αὐτὴν συμμετεῖχε καὶ ἡ χορωδία τοῦ μουσικολογιωτάκου ἱεροψάλτου κ. Ἀθανασίου Παῖθανᾶ, πιστοῦ τέκνου τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία ἀπέδωσε μέ, ὁμολογουμένως, μεγάλην ἐπιτυχίαν κατανυκτικούς ὕμνους τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς. Ὁμιλητὴς ἦτο ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος ἐνῶ χαιρετισμὸν ἀπηύθυνεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος Β'.

Ὁ χαιρετισμὸς τοῦ Μακαριωτάτου

Ἀγαπητοί μου συνεορτασταί,

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἐπισημαίνων τὴν παροῦσα ἡμέραν, τὴν ἔχουσάν τὴν τιμητικὴν προσωδυμίαν, Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, ὀφείλω μεθ' ὑμῶν ἀπόδοσιν μεγάλων εὐχαριστιῶν πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, ὅστις μᾶς ἠξίωσε καὶ κατὰ τό παρόν ἔτος νά ἐορτάσωμεν λαμπροφανῶς τὰ νικητήρια τῆς ὀρθοδοξίας συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν τῶν Πατέρων.

Ἐπιτελοῦμεν ἀνάμνησιν τῆς δόξης τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς ἐκείνους

χρόνους, ὅτε τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς μετὰ πολυχρόνιον σκληρὰν δοκιμασίαν ἀγώνων διά τας σεπτὰς εἰκόνας μέ ἐξορίας, φυλακάς καὶ θανάτους, παρέμεινεν ἄκαμπτος ὡς στερρός ἀδάμας καὶ ἐξῆλθε νικῶν. Διό καὶ «τό μυστήριον τῆς θεολογίας τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ» ὁμοῦ σὺν τῇ Ἀγιωτάτῃ Βασιλίσῃ Θεοδώρα πρὸς δόξαν καὶ θρίαμβον τῆς ὀρθοδοξίας.

Αὕτη δέ ἡ νίκη τιμᾶται καὶ ἐορτάζεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς νίκη καὶ κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων. Νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον κατὰ τοὺς Πατέρας.

Ταύτης τῆς ἐορτῆς τὴν ἀνάμνησιν ποιούμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ εὐτελεῖς, οἱ καταξιωθέντες τῆς κλήσεως νά συνεχίσωμεν τὸν ἀγῶνα τῆς ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας εἰς τοὺς χαλεπούς τούτους καιροὺς, εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ διατράνωσιν τῶν ἀρχῶν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ὡς τῆς μόνης σωζούσης ἀληθείας. Ἀποδοκιμάζομεν ὅθεν καὶ ἀναθεματίζομεν κάθε βέβηλον ἐνέργειαν καὶ πρᾶξιν προδοσίας κατ' Αὐτῆς τῶν κατ' εὐφημισμὸν λεγομένων ὀρθοδόξων, εἰς τὴν οὐσίαν δέ πολεμίων τῆς πίστεως μέ τό κάλυμμα τῆς ἀγαπολογίας πρὸς ἰσοπέδωσιν ὀρθοδόξων ἀρχῶν καὶ παραδόσεων.

Τό δικαίωμα τούτου τοῦ ἐορτασμοῦ ἔχομεν μόνον ἡμεῖς, οἱ ἔργῳ καὶ λόγῳ τιμώντες τό ὀρθόδοξον δόγμα καὶ τὴν παράδοσιν τῶν Πατέρων.

Διότι, ποίαν ἀνάμνησιν τοῦ περιεχομένου τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἔχουν δικαίωμα νά ἐορτάζουν οἱ ἀθετήσαντες ὅρους καὶ κανόνες Οἰκουμενικῶν Ἀγίων Συνόδων νεοημερολογίται, ὅταν εἰς τό Σαμπεζύ τῆς Ἑλβετίας δέχονται ἐνυπογράφως τοὺς αἰρετικούς μονοφυσίτας ὡς ὀρθοδόξους καὶ εἰς τὴν Μπελεμέτιον σχολὴν ἀναγνωρίζουν ὡς ἔγκυρά τὰ μυστήρια τῶν Παπικῶν; Ὅταν ὁ Βαρθολομαῖος καὶ οἱ Ἐπίσκοποι του συνεορτάζουν καὶ συμπροσεύχονται (γιατί ὄχι καὶ συλλειτουργοῦν) μέ τὸν Πάπαν; Ὁ Ἀντιοχείας μετὰ τῶν μονοφυσιτῶν, ὁ Ρουμανίας μετὰ τοῦ Πάπα, ὁ Φιλανδίας ἐορτάζει Πάσχα μετὰ τῶν Παπικῶν καὶ Ἑβραίων, ὁ Ἀλεξανδρείας ζητεῖ ἐπανίδρυσιν τῆς Μιᾶς Ἀγ. Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς συνενώσεως ὅλων τῶν αἰρετικῶν με-

τά ὀρθοδόξων εἰς συνονθύλευμα Οἰκουμενισμοῦ, ὁ δὲ προκατόχος του δὲν ἐδίστασε νά προχωρήσῃ καί μέχρι τοῦ Μωαμεθανισμοῦ;

Ἐρωτῶ: Τί εἶδους ἑορτασμόν Ὁρθοδοξίας κάμνουν οἱ τοιοῦτοι;

- Ἀγαπητοί μου:

Δέν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἀνόθευτος ὀρθοδοξία σώζεται μόνον εἰς «τό μικρόν ποίμνιον» τοῦ Χριστοῦ, εἰς ἡμᾶς τοὺς ὀλίγους πού ἐτιμήθημεν παρὰ Κυρίου νά φέρωμεν τόν ὄνειδισμόν τοῦ παλαιημερολογίτου.

Ὁ ἱερός ἀγών μας ἔχει ἄνωθεν τήν ἀποστολήν νά βαστάσῃ τόν ζυγόν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ τῆς πίστεως δόγματα καί τήν παράδοσιν εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροῦς.

Ἀλλά ἄραγε πόσοι ἐξ ἡμῶν ἔχουν συναίσθησιν τοῦ ὑψηλοῦ καθήκοντος πού ἔχομεν ἀναλάβει, ὡς ἰδεολόγοι ἀγωνισταί; Δυστυχῶς ὑπάρχουν καί ἐξ ἡμῶν «ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα, τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν» κατὰ τόν θεῖον Παῦλον. Ὑπάρχουν οἱ καιροσκόποι, οἱ ὅποιοι μετέστρεψαν τήν ἱεράν ἰδεολογίαν πρὸς ἴδιον σκοπόν. Ὑπάρχουν οἱ προσωπολάτραι, τοὺς ὁποίους δὲν ἐνδιαφέρει ἡ παραχάραξις τῆς ἀληθείας. Ὑπάρχουν οἱ ἀδιάφοροι, οἱ ὅποιοι ταλαντεύονται, ὑπάρχουν καί οἱ ἐπικριταί τῆς Ἱ. Συνόδου ἐκ ζήλου δηθεν πλήν οὐχί κατ' ἐπίγνωσιν ἀλλά μᾶλλον ἐξ οἰήσεως καί ἐμπαθείας, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ τρόπος των. Τέλος ὑπάρχουν καί οἱ φανατικοί, οἱ ὅποιοι προβάλλουν ἑαυτούς ὡς τοὺς ἰδεώδεις ὀρθοδόξους, ἀποστρεφόμενοι τοὺς ὑπολοίπους.

Ὅλοι αὐτοί ἀπεργάζονται τόν κατακερματισμόν καί τήν φθοράν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας.

Ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος ἔχει ἐπιφορτισθεῖ τό βαρὺ φορτίον ἀντιμετωπίσεως ἐξωτερικῶν καί ἐσωτερικῶν προβλημάτων καί ἀγωνίζεται πάσῃ θυσίᾳ διὰ τήν προβολήν τῆς Ἐκκλησίας μας καί δίδει ἀγῶνα ὑπάρξεως καί τό σύνθημα πρὸς πάντας ἡμετέρους καί μή: «Στήκετε καί κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε».

Συσπειρωθεῖτε τὰ ὑγιῆ στοιχεῖα περίξ τῆς σθεναρῶς ἀγωνιζομένης Ἱερᾶς Συνόδου καί ἀποτελέσατε μίαν μάζαν ἀγωνιστῶν τῆς εὐσεβείας, ἵνα ἐκπληρωθῇ ἡ τελευταία ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου «θέλω ἵνα πάντες ἔν ὧσιν», ὡς καί ἡ τοῦ Παύλου συμβουλή: «Παρακαλῶ ὑμᾶς ἀδελφοί διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἵνα τό αὐτό λέγητε πάντες».

Αὕτη θέλει ἔσται ἡ δόξα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν

ἀγῶνος καί θέλομεν γίνεαι τό παράδειγμα διὰ τοὺς ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας μας.

Οὕτω δοξάζεται ὁ Θεός καί τιμᾶται πρεπόντως καί θεαρέστως ἡ παροῦσα ἑορτή. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους τήν ἐνότητα διακαῶς ἐπιθυμοῦμεν καί εὐχόμεθα, πρὸς τιμὴν καί ὄχι αἰσχύνην τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Αἱ δὲ εὐχαὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἔστωσαν μεθ' ὑμῶν καί αἱ εὐχαριστίαι Αὐτῆς πρὸς πάντας ὑμᾶς τοὺς τιμήσαντας τήν παροῦσαν ἐκδήλωσιν.

Συγχαίρομεν καί εὐχαριστοῦμεν ἐν κατακλείδι τήν θαυμασίαν χορωδίαν ὑπὸ τόν ἄριστον μουσικόν κ. Ἀθανάσιον Παῖθανᾶν καί εὐχόμεθα εἰς αὐτὴν πᾶν ἀγαθόν ἀπὸ Θεοῦ διὰ τήν προβολήν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ δὲ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶθε νά μᾶς ἀξιῶσιν νά διέλθωμεν τό στάδιον τῆς ἀγ. Τεσσαρακοστῆς ἐν κατανύξει καί καρποφορίᾳ ἀρετῶν ὅπως καί ἐν ἀγαλλιάσει φθάσωμεν εἰς τήν προσκύνησιν τῆς Ἁγίας Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΩΣ ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΒΙΩΜΑ

*Λόγος ἐκφωνηθεὶς τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας
ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου
Χριστιανουπόλεως Γρηγορίου*

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Φιλόχριστοι ἀδελφοί, λαέ τοῦ Κυρίου.

Κάθε χρόνο σάν σήμερα, πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν νίκη, τὸν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας, τοὺς ἀγῶνες καί τίς θυσίες, πού προσέφεραν οἱ ἅγιοι Πατέρες καί ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Κυρίου γιὰ τὴν ἐδραίωση τῶν δογμάτων τῆς ἀληθείας καί τὴν καταπολέμηση κάθε δυνάμης πού ἀντιστρατευόταν σ' Αὐτήν.

Ἡ σκέψις μας πηγαίνει στὴν ἐποχὴ τοῦ 8ου καί 9ου αἰῶνα, τότε πού ἰουδαϊκὲς ἀντιλήψεις καί εἰδωλολατρικὲς ἐπιρροὲς ἤθελαν τὴν κατάργηση τῆς προσκύνησης τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Καί αὐτό τό κατάφεραν γιὰ λίγο μέσῳ αὐτοκρατόρων πού δὲν εἶχαν ὑπ' ὄψιν τους τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ὅτι δηλαδή οἱ ἅγιες καί ἱερὲς εἰκόνες τιμῶνται καί προσκυνοῦνται ἀλλὰ «ἡ τι-

μή διαβαίνει πρὸς τὸ πρωτότυπο», ὅπως λέει ὁ Μ. Βασίλειος.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ πρώτη εἰκονομαχία ξεσπᾷ τὸ 726 μὲ αὐτοκράτορα τὸν Λέοντα τὸν Γ'. Τὸ πρῶτο ἐπεισόδιο ἔγινε σὲ βασιλικὸ ἀνάκτορο στὴ Χάλκη μὲ τὴν συντριβὴ μιᾶς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ. Ἀκολούθησαν βιαιότητες, ξυλοδαρμοὶ καὶ δολοφονίες. Ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ Γ' κατεδίκασε τὶς ἐνέργειες αὐτές συγκαλώντας τοπικὴ Σύνοδο ἀπὸ 93 Ὁρθοδόξους Ἐπισκόπους. Τὸ 740 πεθαίνει ὁ Λέων ὁ Γ' καὶ ἀναλαμβάνει ὁ γιὸς του ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Ε', πού συνεχίζει μὲ περισσότερο πάθος τὴν πολιτικὴ τοῦ πατέρα του. Ἐκδιώκει μὲ ἀγριότητα μοναχοὺς, ἀδειάζει στὴν κυριολεξία τὰ μοναστήρια, ἐξορίζει Ἐπισκόπους καὶ πάντοτε συμπεριφέρεται ἀδίστακτος σὲ ὅποιον τοῦ ἀντιστέκεται.

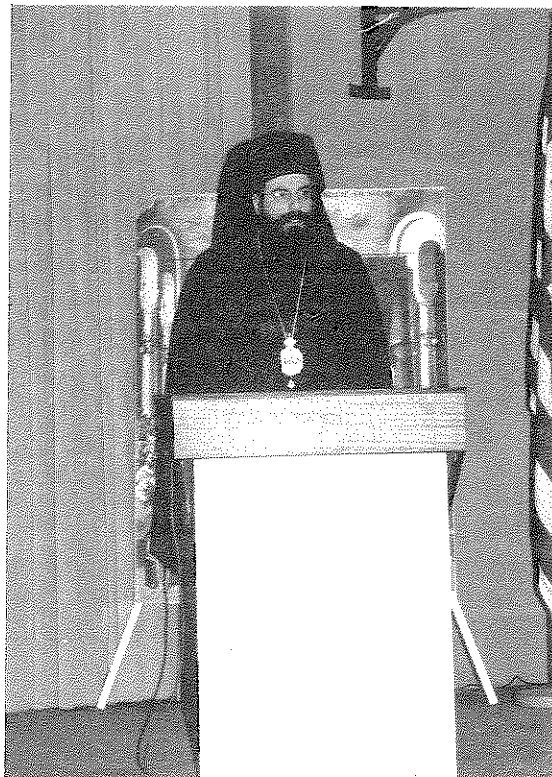
Εὐτυχῶς γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικά δρώμενα ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Ε' πεθαίνει τὸ 775 καὶ ἀπὸ τότε ἔρχεται μιά προσωρινὴ εἰρήνη γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ 787 συγκαλεῖται ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος στὴν Νίκαια, πού κατεδίκασε τοὺς εἰκονομάχους καὶ ἀνεστήλωσε τὶς ἅγιες εἰκόνες. Ἡ Σύνοδος αὕτὴ ὁλοκληρώθηκε στὸ ἀνάκτορο τῆς Μαγναύρας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅπου ὑπεγράφη ὁρος ἀπὸ 350 Ἐπισκόπους, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης.

Τὸ 813 ξεκινάει ἡ Β' φάση τῆς εἰκονομαχίας γιὰ νὰ ὁλοκληρωθεῖ τὸ 843 μὲ τὸν πιό δεινὸ εἰκονομάχο τὸν αὐτοκράτορα Θεόφιλο, πού ὡς γνωστὸν ἀπὸ τὴν παράδοση ἦταν ὁ μόνος εἰκονομάχος αὐτοκράτορας πού σώθηκε λίγο πρὶν τὸ θάνατό του, γιατί μὲ συντριβὴ καὶ εἰλικρινὴ μετάνοια προσκυνοῦσε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Ὁ πιστὸς λαὸς οἱ μοναχοὶ καὶ κληρικοί, πού εἶχαν τὸ κουράγιο νὰ ποῦν τὴν ἀλήθεια, ὑπέστησαν δεινά, ἐδιώχθησαν, ἐραπίσθησαν καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐθανατώθησαν. Σήμερα ὅμως κοσμοῦν τὸ ἀγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως οἱ

ἅγιοι Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Ἀνδρέας ὁ Καλυβίτης, Θεόδωρος Στουδίτης, Θεοφάνης Γραπτός καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἅγιοι.

Ἐμεῖς νοιώθουμε τώρα ὑπερήφανοὶ γι' αὐτὸ τὸ ἔνδοξο παρελθόν, διότι ἡ Ὁρθοδοξία τελικὰ εἶναι ἀκαταμάχητη. Αἰσθανόμαστε τὴν ὑποχρέωση συγχρόνως ν' ἀποδώσουμε τιμὴ σὲ ὅλους αὐτοὺς πού προμάχησαν γιὰ τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ κυρίως νὰ τιμήσουμε αὐτὴν τὴν ἡμέρα, πού εἶναι ἡμέρα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ ὁμιλητὴς θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος

Γιὰ νὰ εἶμαστε ἀκριβεῖς ἀδελφοί μου ἡ ἐορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τιμᾶται ἀπὸ ἐμᾶς ὄχι ἀπλῶς καὶ μόνον μὲ ἓναν λόγο, ἢ μὲ τὸ νὰ ἀκούσουμε κάποιους ἐκκλησιαστικούς ὕμνους. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν τιμᾶται μιά φορά τὸν χρόνο ἀλλὰ καθημερινῶς, 365 ἡμέρες τὸν χρόνο, πρέπει νὰ εἶναι ἀφιερωμένες στὴν Ὁρθοδοξία. Κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας εἶναι στὸ χέρι τοῦ Θεοῦ. Ζοῦμε γιατί τὸ θέλει ὁ Θεὸς καὶ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας πρέπει νὰ εἶναι ἀφιερωμένη στὸν Θεό. Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἔλεγε τὰ ἑξῆς. «Τοῦ Θεοῦ μᾶλλον μνημονευτέον, ἢ ἀναπνευστέον», δηλαδή προτιμῶ νὰ μνημονεύω, νὰ

ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ περισσότερο ἀπὸ ὅτι ἀναπνέω. Αὐτὸ ζητάει ἡ Ὁρθοδοξία ἀπὸ τὸν καθ' ἓνα μας. Αὐτὸ πέτυχαν ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ αὐτὸ εἶναι Ὁρθοδοξία.

Σήμερα ὅλοι μιλάμε γιὰ Ὁρθοδοξία. Πόσοι ὅμως ἀπὸ ἐμᾶς γνωρίζουμε τί εἶναι Ὁρθοδοξία; Ἄν δὲν ξέρουμε τί εἶναι Ὁρθοδοξία, ποτέ οὔτε μιά μέρα τὸν χρόνο δὲν μποροῦμε νὰ τιμήσουμε, ὅπως πρέπει καὶ ὅπως λέει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν Ὁρθοδοξία.

Εἶναι ἀκατανόητο νὰ τιμᾶμε ἓνα πράγμα, πού ἀγνοοῦμε. Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τιμήσουμε τὴν Ὁρθοδοξία εἶναι νὰ μάθουμε τί εἶναι Ὁρθοδοξία. Καὶ γιὰ νὰ μάθουμε πρέπει νὰ ρωτήσουμε. Ποιὸς θὰ ρωτήσουμε τί εἶναι Ὁρθοδοξία;

Γιά μᾶς τούς Ὁρθοδόξους διδάσκαλοι καί καθηγητές εἶναι οἱ ἅγιοι καί προπαντός οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτοί μόνον διδάσκουν ἀπλανῶς τίς ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας. Αὐτοί εἶναι πραγματικά οἱ Θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἄς μὴν σπούδασαν ποτέ σέ θεολογικές σχολές τῶν συγχρόνων πανεπιστημίων. Αὐτοί σπούδασαν στά πανεπιστήμια τῆς ἐρήμου.

Ὅλοι οἱ ἅγιοι, ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς λένε. Ὁρθοδοξία εἶναι δύο πράγματα: ὀρθή πίστη καί ὀρθή ζωή, ὀρθή πράξη. Τά δύο αὐτά τά τόσα ἀπλά ἔχουν τεράστια σημασία. Ἄν τό ἓνα ἀπό τά δύο, ἢ καί τά δύο, λείπουν ὁδηγεῖται ὁ ἄνθρωπος ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία δηλαδή στήν αἵρεση καί στό σχίσμα.

Εἶναι λοιπόν σημαντικό στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου νά ξέρεи τί ἀκριβῶς πιστεύει καί μέ πῶ ὀρθό τρόπο νά κάνει πράξη, βίωμα, στήν ζωή του ὅλα τά δόγματα τῆς Ἐκκλησίας.

Γιά νά ξεκινήσει ὁ ἄνθρωπος νά βιώνει τά δόγματα τῆς Ἐκκλησίας σωστά, θά πρέπει νά μάθει τί πιστεύει καί μετά θά κάνει πράξη βίωμα, τήν πίστη στήν ζωή του. Ἐδῶ θά ἤθελα νά ἐπιμείνουμε λίγο γιά νά δοῦμε πῶ ξεκάθαρα τί ἀκριβῶς εἶναι πίστη, διότι ἀληθῆς πίστη καί Ὁρθοδοξία ταυτίζονται. Καί πῶ συγκεκριμένα θά ποῦμε.

Ποιά προϋπόθεση πρέπει νά ἔχει ὁ ἄνθρωπος, γιά νά δεχθεῖ οὐσιαστικά τήν πίστη στήν ζωή του καί τί κάνει ὁ Θεός γιά νά φέρει τόν ἄνθρωπο στήν ἀλήθεια, στήν ζωή, στήν πίστη, στήν Ὁρθοδοξία. Τέλος ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποδέχεται καί κάνει πράξη στήν ζωή του τήν ὀρθή πίστη, πρέπει νά ἐξετάσουμε ποιά εἶναι τά ἀποτελέσματα τοῦ γεγονότος αὐτοῦ γιά τόν καθ' ἕναν ξεχωριστά, ἀλλά καί τί προοπτικές διανοίγονται στήν νέα χιλιετία πού διανύουμε. Καί θά ἐπιμείνουμε στήν πίστη. Ὅσο ἀπλό φαίνεται τό θέμα, τόση σύγχυση ὑπάρχει. Αὐτό ὀφείλεται στό ὅτι ἔχουμε γίνεи δέκτες φραγκικῶν καί προτεσταντικῶν ἐπιρροῶν. Πρέπει νά διακρίνουμε τήν ὀρθή πίστη ἀπό τήν νοθευμένη, πῶ ἀπλά νά ξεκαθαρίσουμε τήν ἡρα ἀπό τό στάρι.

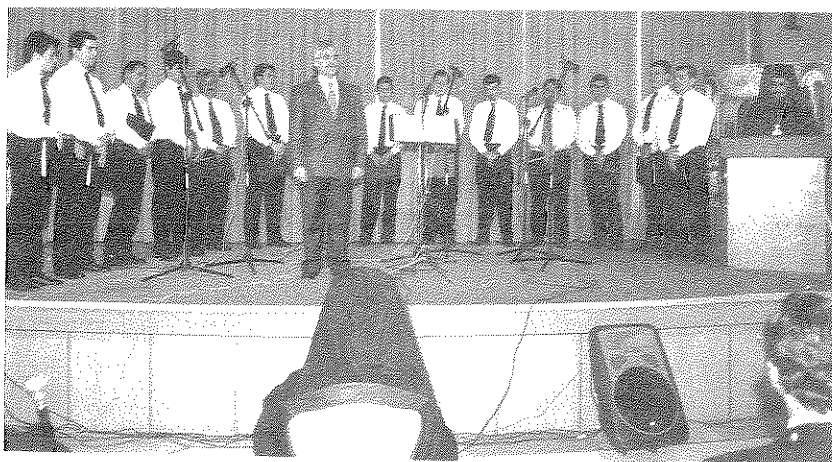
Ἄς δοῦμε τώρα τί εἶναι πίστη καί ποιά εἶναι ἡ προϋπόθεση τοῦ ἀνθρώπου γιά νά δεχθεῖ τήν πίστη.

Ἡ ἀληθινή πίστη εἶναι τό ἀσφαλές καράβι, πού θά μᾶς βοηθήσει νά διαπεράσουμε τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς μας, ἀλλά καί θά μᾶς ὁδηγήσει ἀπλανῶς στήν σωτηρία.

Ἡ πίστη εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός θέλει «πάντας σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν» (Τιμ. 24). Γι' αὐτό ὁ Θεός καλεῖ τούς ἀνθρώπους νά πιστέψουν διά τῆς μετανοίας. Τήν σωτηρία τήν δέχονται ὅμως μόνον ὅσοι ἄνθρωποι δέν ἔχουν πορωθεῖ στήν καρδιά.

Ὁ Θεός ἐπισκέπτεται τόν κάθε ἄνθρωπο μέ τόν τρόπο πού γνωρίζει Αὐτός. Ὅταν ὅμως ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ὁμοιάζει σάν τήν πέτρα, ἢ σάν τό χωράφι πού εἶναι γεμάτο μέ ἀγκάθια, τελικά δέν ὑπάρχει ἀποτέλεσμα δέν ὑπάρχει καρπός, ἄρα καί σωτηρία.

Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἐπισκέπτεται τόν ἄνθρωπο, ὅταν ἡ καρδιά του ὁμοιάζει μέ γόνιμο καί

Ἡ χορωδία ὑπό τόν πρωτοψάλτην κ. Ἀθανάσιον Παῖβανᾶν.
Εἰς τό βῆμα ὁ τελετάρχης τῆς ἐκδηλώσεως π. Γρηγόριος Ταυλάριος.

καλλιεργημένο χωράφι. Καί ἀπό τήν στιγμή, πού ὁ ἄνθρωπος ἔχει μαλακή καρδιά, δηλαδή καλή προαίρεση, ἐλκύει τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ καί τότε μόνον ὁδηγεῖται στήν πίστη. Καί ὅπως εἶπαμε προηγουμένως ἡ πίστη εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ, ἔλευσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ τήν προϋπόθεση τῆς μαλακῆς καρδιάς.

Πολλοί ἄνθρωποι λανθασμένα λένε τά ἑξῆς: «Ἐγώ πιστεύω σέ μιά ἀνωτέρα δύναμη, ὑπάρχει κάτι πέραν τῆς λογικῆς, κάτι πού δέν μπορῶ νά τό καταλάβω, ἢ νά τό ἐρμηνεύσω. Ἐγώ πάντως πιστεύω».

Συγχωρέστε με, ἀλλά ἔχω τήν ἐντύπωση ὅτι ὅποιος πιστεύει σέ κάτι πού δέν καταλαβαίνει, ζεῖ σέ μιά οὐτοπία, χάνει τόν χρόνο του σέ φαντασιώσεις.

Ὁ Ὁρθόδοξος χριστιανός πιστεύει πραγμα-

τικά στο πρόσωπο του Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Θεάνθρωπος, πού ἐννθρώπισε προσωπικά γιά τόν καθ' ἓνα μας ξεχωριστά. Αὐτός εἶναι ἡ μοναδική ὁδός σωτηρίας, πού ὁδηγεῖ στήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἄλλοι Τόν πιστεύουν μέ τόν δικό τους τρόπο. Ἔχουν διαφορετικές ἀντιλήψεις τόσες ὥστε αἰρέσεις ὑπάρχουν. Τίς θέσεις αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἡ Ἐκκλησία τίς ἀντιμετώπιζε μέ Οἰκουμενικές καί τοπικές Συνόδους, ὅπου οἱ θεούμενοι ἅγιοι Πατέρες, πού εἶχαν τήν ἐμπειρία περί τοῦ Θεοῦ, ἀπάντησαν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Ἦξεραν τί ἔλεγαν ἀπό προσωπική τους ἐμπειρία. Καί ἐμεῖς σήμερα σ' αὐτῶν τά λόγια στηριζόμαστε.

Ἀπαραίτητη λοιπόν προϋπόθεση γιά νά δεχθεῖ ὁ ἄνθρωπος τήν πίστη, πού εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ μαλακή καρδιά, ἡ καλή προαίρεση, ἡ καλοδιάθετη ψυχή τοῦ ἀνθρώπου.

Τώρα τί κάνει ὁ Θεός γιά νά φέρει τόν ἄνθρωπο στήν πραγματική πίστη.

Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, πού καλεῖ στήν ἀληθινή πίστη τόν ἄνθρωπο, χρησιμοποιεῖ κυρίως δύο μέσα. Ποιά εἶναι αὐτά; Πρῶτον τό θεῖο κήρυγμα καί δεύτερον τά θεῖα σημεῖα, ἢ θαύματα. Ὁ Χριστός μέ τήν ἑναρξη τοῦ ἐπὶ γῆς ἔργου Του ἐκήρυττε λέγοντας τά περί τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Συγχρόνως ὅμως θαυματουργοῦσε, θεράπευε τοὺς ἀνθρώπους, ἔβγαζε δαίμονια, κόπαζε τήν θάλασσα, ἀνέσταινε νεκρούς.

Ἄς δοῦμε τό πρῶτο μέσο πού εἶναι τό κήρυγμα.

1) Μέ τό κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ βλέπουμε μιᾷ κατηγορία ἀνθρώπων νά πιστεύει κατ' εὐθείαν σ' Αὐτόν, νά πληροφοροῦνται ἐσωτερικά ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ σωτήρας τοῦ κόσμου ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Καί βλέπουμε ἀρκετές τέτοιες περιπτώσεις. Ὁ Χριστός μιλοῦσε περί καθαρότητας καρδίας, περί προσευχῆς, τό πῶς θά συγχωροῦμε, τήν διαφορά τῶν ἔργων τοῦ Νόμου μέ τά ἔργα τῆς Χάριτος. Καί βλέπουμε ἀνθρώπους μόνον μέ τό κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ νά ἔρχονται σέ μετάνοια καί νά ὁδηγοῦνται στήν ἀληθινή πίστη.

Ὁ Χριστός τόνιζε σέ αὐτούς τοὺς ἀνθρώπους, πού εἶχαν καλή διάθεση ν' ἀκοῦνε γιά τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ὅτι ὑπάρχουν καί ψευδοπροφῆτες (Ματθ. 24,11) καί ὅτι πρόκειται αὐτοί νά πλανήσουν πολλούς. Σέ ἄλλο σημεῖο ἔλεγε «ἐγερθήσονται γάρ ψευδοχριστοί καί ψευδοπροφῆται» (Μαρκ. 13,22), πού θά δείξουν σημάδια μεγάλα καί ἔργα καταπληκτικά, γιά νά ἀποπλανοῦν, ἐάν θά εἶναι δυνατόν καί αὐτούς τοὺς ἐκλεκτούς.

Τά λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἀδελφοί μου, δέν εἶναι μόνον ἐπίκαιρα. Σήμερα ἐκπληρώνονται σέ τέτοιο ποσοστό, πού πιθανόν νά μήν ὑπῆρχε ποτέ στό παρελθόν. Οἱ ψευδοπροφῆτες καί οἱ ψευδοχριστοί εἶναι αὐτοί, πού διηγοῦνται καί κηρύττουν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ εἶναι ἀμετανόητοι οἱ ἴδιοι (Ψαλμ. 49,16). Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς λένε ὅτι ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά νά κηρύττει κάποιος εἶναι νά ἔχει τόν φωτισμό τοῦ νοῦ. Αὐτό σημαίνει, ὅτι πρέπει νά ἔχει τήν ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ καί ἔπειτα νά κηρύττει περί τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτόν τόν λόγο ἀπαγορευόταν νά κηρύττουν ὄχι μόνον λαϊκοί ἀλλά καί μοναχοί. Στήν πάροδο τῶν χρόνων καί μάλιστα πρόσφατα, δόθηκε ἄδεια καί σέ λαϊκοὺς νά κηρύττουν κατόπιν ἀδείας τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου. Δόθηκε σέ ἀνθρώπους πού εἶχαν ταπείνωση καί μετάνοια.

Ἡ Ἐκκλησία μας μέ τήν σεπτή εὐλογία τοῦ προκαθημένου της κ. Χρυσόστομου, ἔχει ἐκφράσει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιά τήν ποιότητα τοῦ κηρύγματος στίς Ἐνορίες μας. Ἐχει ἐνημερώσει τοὺς μοναχοὺς καί λαϊκοὺς πού κηρύττουν, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νά πιστοποιηθεῖ ὁ καταρτισμός τους καί, ἐάν βέβαια πληροῦν τίς προϋποθέσεις, νά τοὺς δοθεῖ ἡ σχετική ἄδεια τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου σύμφωνα μέ τοὺς κανόνες καί τήν πράξη τῆς Ἐκκλησίας.

Καί τό λέμε αὐτό, γιατί ὑπάρχουν δυστυχῶς ἄτομα, πού χρησιμοποιοῦν στά κηρύγματά τους μιᾷ φραγκική ἢ προτεσταντική ἐπιχειρηματολογία γιά νά μᾶς ἀποδείξουν τήν ἀξία καί τήν προσφορά τῆς Ἐκκλησίας στόν ἄνθρωπο. Αὐτά τά ἄτομα ἐνσπείρουν ἓναν εὐσεβισμό καί μίαν ὑποκρισία χωρίς οἱ ἴδιοι πολλές φορές νά τό καταλαβαίνουν. Ἀπόδειξη αὐτοῦ εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι, πού ἀκοῦν τέτοιου εἶδους κηρύγματα, ἀντὶ νά νιώθουν κατάνυξη καί μετάνοια νιώθουν εὐφορία συναισθηματική, ἢ μεγάλο φόβο ὅτι ἔρχεται ὁ Ἀντίχριστος.

Ἀντὶ φεύγοντας ἀπὸ τόν χώρο τοῦ κηρύγματος νά σκέφτονται πῶς θά μετανοήσουν καί νά θεραπεύσουν τόν ἑαυτό τους, σκέφτονται ἐλαττώματα τῶν ἄλλων καί θέλουν νά θεραπεύσουν τοὺς ἄλλους τήν στιγμή πού οἱ ἴδιοι θέλουν θεραπεία. Καί τό πιό τραγικό. Ἀξιολογοῦν καί κρίνουν τό τί κάνει ὁ διπλανός τους ἐάν εἶναι ἐντάξει ἐναντι τοῦ Θεοῦ καί ἀπέναντι στό ἐγώ τους. Ἐν ὀλίγοις παίρνουν τήν κρίση τοῦ Θεοῦ στά χέρια τους.

(εἰς τό ἐπόμενον ἢ συνέχεια)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πρός τόν Γραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΓΟΧ
Θεοφ. Μαραθῶνος κ. Φώτιον

Διευθυντὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ
ἐντύπου

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Θεοφιλέστατε, «Χριστός Ἀνέστη».

Θά ἤθελα νά σᾶς παρακαλέσω νά μοῦ δώσετε τήν εὐκαιρία, μέσα ἀπό τίς στήλες τοῦ ἔγκριτου περιοδικοῦ ἐντύπου τῆς ἐκκλησίας μας νά περιγράψω τήν πορείαν καί τήν κατάσταση πού ἐπικρατεῖ σήμερα στήν μικράν καί νεοσύστατον ἐνορίαν τῆς ἰδιαίτερης πατρίδας σας τῆς Ρόδου, τήν ὁποίαν καί σεῖς ὑπηρετήσατε σάν ἱερέας καί ἐγώ ἔζησα ἐκεῖ γιά 17 ὁλόκληρα χρόνια, συνεχίζω δέ νά ἐργάζομαι σ' αὐτήν τήν περιοχή.

Τοὺς ἀδελφούς ἐκεῖ τοὺς γνώρισα τόσο καλά, ὅσο καί ἐσᾶς ἀπό τότε πού ἦσασταν μαθητὴς τοῦ Λυκείου. Ἡ ἀλληλεγγύη, ὁ σεβασμός, ἡ χριστιανική ἀγάπη ἦταν διάχυτα ἀνάμεσά μας. Ἐγώ δέ, χρωστῶ εὐγνωμοσύνη σέ ὀρισμένους ἀπό αὐτοὺς καί τήν ἐκφράζω καί μέσα ἀπό αὐτές τίς γραμμές. Ἡ ψυχὴ μου γαληνεύει, ὅταν ἀναπολῶ τὰ ὁμορφα καί γεμάτα χριστιανικό παλμό χρόνια πού περάσαμε κοντά στόν γέροντά σας καί πρῶην πνευματικό μας πατέρα, ἔστω καί ἂν ἦσαν λίγες οἱ φορές πού μᾶς ἐπισκεπτόταν κατὰ τήν διάρκειαν τοῦ ἔτους, ἔνεκα τῆς ἀπόστασης ἀπὸ τήν Κάλυμνο, ἀρκετές ὅμως γιά νά ἀντλήσουμε δύναμη καί πίστη καί νά μεγαλώνουμε τὰ παιδιά μας μέσα σέ ἡθικοχριστιανικό περιβάλλον.

Σήμερα..., τί γίνεται, σήμερα;

Πῶς ἄλλαξε ἄρδην αὐτὴ ἡ εἰκόνα;

Μόνο λύπη πλημμυρίζει ἡ ψυχὴ μου, ὅταν ἡ σκέψη μου περιπλανᾶται ἐκεῖ σ' αὐτοὺς τοὺς εὐλογημένους χώρους.

Σήμερα «πυροβολοῦν» μέσα ἀπὸ ἐκκλησιαστικά ἔντυπα, τὰ ὁποῖα λειτουργοῦν πλέον σάν ὅπλα, παρά σάν αὐτὸ πού πρέπει.

Μέσα ἀπὸ τό ἔντυπο «Ἀποστολικὴ καί Πατερικὴ Φωνή», προτρέπουν τοὺς «Συνοδικούς τῆς Σατωβριάνδου» γιά τό τί «μέλλει γενέσθαι». Ἐπινοοῦνται λύσεις, παρέχονται συμβουλές, καταδικάζονται πράξεις καί θεολογικές ἐρμηνεῖς. Ὅμως πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ὅλα αὐτὰ γράφονται γιά τὰ... μάτια τοῦ ἐναπομείναντος «κόσμου», διότι τό ἔντυπο σέ κανέναν ἀπὸ αὐτοὺς πού ἀπευθύνεται δέν ἀποστέλλεται!

Ἀλλά καί ἡ προσπάθεια πού κάνατε σεῖς Θεο-

φιλέστατε, μέσω τοῦ γνωστοῦ διακεκριμένου πανεπιστημιακοῦ διδασκάλου ἔφερε ἀποτέλεσμα; Δέν θά μπορούσε ἡ ἐπιστολή του νά καταχωρηθῇ αὐτούσια γιά νά δοθεῖ ἡ εὐκαιρία στοὺς ἀναγνώστες νά διαβάσουν «ἰδίους ὁμμασι» τήν ἄποψη ἑνὸς ἀνώτερου πνευματικὰ ἀνθρώπου; Ὅμως ἡ γνώμη του καταχωρήθηκε σὸ ἐν λόγω ἔντυπο συγκεκομμένη καί «ἐπεξηγημένη». Γιατί; Ἐλλεῖπει χώρου, ἢ οἱ πανεπιστημιακοὶ δέν ἔχουν τήν ἱκανότητα νά διαφωτίσουν; Ἐπιστολές ὅμως σάν τῆς σελίδος 13 τοῦ ἰδίου τεύχους 45 δημοσιεύονται αὐτούσιες καί ἅς καταλαμβάνουν χώρον μεγαλύτερον τῆς σελίδας. Φαίνεται πῶς στήν νέα «ἐκκλησία» πού προέκυψε στὰ νησιά μας, ὅσοι ξέρουν κάποια προσευχή ἀπ' ἔξω, θεωροῦνται μεγάλοι θεολόγοι, ἔχουν ἄποψη γιά τὰ πάντα καί τοὺς πάντες, ...«βλέπουν» δέ τόσο μακριὰ ἀκόμα καί πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Τέλος γιά νά κλείσω θάθελα νά μοῦ ἐπιτρέψετε νά τοὺς ἀπευθύνω μιὰ ἐρώτηση. Ἀγαπητοί μου, σεῖς δέν μοῦ ζητήσατε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, νά διαμεσολαβήσω, ὥστε νά ὑπάρξει κάποια ἐπικοινωνία μήπως καί γεφυρωθεῖ τό χάσμα καί ἀποκατασταθεῖ ἡ τάξις; Ἐνέργεια πού καί ἐμεῖς πού σᾶς γνωρίσαμε καί ζήσαμε κοντά σας, τήν ἐπιθυμοῦμε, εὐχόμαστε καί προσευχομαστε γι' αὐτήν. Πῶς λοιπὸν βγαίνετε καί γράφετε ὅτι «τώρα οἱ Συνοδικοί κόπτονται γιά τήν ἐπιστροφή τοῦ Δωδεκανήσου»;

Κύριοι ἂν θέλετε νά θεωρεῖσθε σοβαροὶ καί ἀναζητεῖτε «στρογγυλὸ τραπέζι» γιά λύση τοῦ προβλήματος, κάνετε μιὰ οὐσιώδη προσπάθεια καί ἀφήστε τὸν κλεφτοπόλεμο. Δέν μπορεῖτε ἀνθρώπους πού πιστεύουν τὰ ἴδια πράγματα, ἄλλους μὲν ἀπὸ αὐτοὺς νά ἀποκαλεῖτε «αἰρετικούς» καί ἄλλους «Σεβασμιώτατους». Τό μόνο πού καταφέρνετε ἔτσι, εἶναι ἡ ὑποβάθμισή σας καί δέν φταῖνε ἐκεῖνοι στοὺς ὁποίους συνιστᾶτε νά φορέσουν γυαλιά στραβισμού.

Μετά σεβασμοῦ

Δημήτριος Γραμματικὸς

πρῶην ἐνορίτης τῆς Ἀγ. Εἰρήνης Χρυσ/ντου

Ρόδου

Εἶναι δικαία ἡ πικρία καί ἡ ἀγανάκτησις τοῦ ἀδελφοῦ Δημητρίου ἀπὸ τὰ ὅσα βλέπει νά δημοσιεύονται εἰς τό ἔντυπον «Ἀποστολικὴ καί Πατερικὴ Φωνή» τοῦ πρῶην Δωδεκανήσου κ. Καλλινίκου. Σχετικὸν μέ τήν ὑπόθεσιν εἶναι καί τό ἐπόμενον ἄρθρον.

«Μετά τοῦ μισοῦντος τήν εἰρήνην ἡμην εἰρηνικός»

(Ψαλμ. Ριθ' 7)

τοῦ Ἐπισκόπου Μαραθῶνος Φωτίου

Παρά τήν καλήν διάθεσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἰδιαιτέρως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας, ὁ πρ. Δωδεκανήσου κ. Καλλίνικος ἐξακολουθεῖ νά ἐπιδεικνύη ἀδιαλλαξίαν καί ἐριστικότητα. Ὁ Μακαριώτατος, πρό καιροῦ, ἀπέστειλε τόν γράφοντα εἰς Κάλυμνον διά νά προσκαλέσῃ τόν προαναφερθέντα εἰς διάλογον μέ σκοπόν τήν ἐξεύρεσιν λύσεως ἐν ἀγάπῃ καί μέ ἀπώτερον στόχον τήν ἀποκατάστασιν του. Δυστυχῶς ἡρνήθη τήν συνάντησιν καί τόν διάλογον. Συνητηθήν ὅμως μέ τόν π. Διονύσιον Μοναχόν καί γενομένης συζητήσεως μεταξύ τῶν ἄλλων καί περί τοῦ θεολογουμένου θέματος τοῦ ἀπροϋποθέτου τῆς ἐνανθρωπήσεως, τοῦ ἀνέφερα διά μίαν ἐπιστολήν τοῦ Καθηγητοῦ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ πρός ἐμέ σχετική μέ τόν θέμα. Μοῦ ἐζήτησεν ἀντίγραφον διά νά βοηθήσῃ τόν πρώην Δωδεκανήσου νά κατανοήσῃ ὠρισμένα πράγματα καί ἐγώ καλόπιστα παρέδωσα φωτοτυπίαν τῆς ἐπιστολῆς. Μετ' ἐκπλήξεως εἶδον εἰς τό ἔντυπον «Ἀποστολική καί Πατερική Φωνή» (ἀρ. τεύχ. 45) νά δημοσιεύηται **συμπύλημα συρραφέντων τεμαχίων** τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, τοῦ ὁποίου τό νόημα πόρρω ἀπέχει ἀπό τό πραγματικόν ὁλοκλήρου τοῦ κειμένου!

Ἐκ ποίας ἀφορμῆς ὅμως μοῦ τήν ἀπέστειλεν ὁ π. Γεώργιος; Πρό ἔτους, ἀπέστειλα πρός τόν π. Γεώργιον τό κείμενον τῆς ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ τοῦ Ἀγ. Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου (ὅπου περί τοῦ ἀπροϋποθέτου τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου ὑπεραμύνεται σθεναρώς) καί 8 σελίδας μέ τάς χειρογράφους ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ μου, μέ τό ἐρώτημα, ἐάν ὀρθῶς κατενόησα τόν Ἅγιον Νικόδημον τόν Ἀγιορείτην καί τούς πρό αὐτοῦ Ἀγίους Πατέρας. Εἰς ἀπάντησιν, λοιπόν, τοῦ ἐρωτήματός μου ἐστάλη ὑπό τοῦ π. Γεωργίου ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολή, τήν ὁποίαν δημοσιεύομεν ὁλόκληρον μέ τήν **συγκατάθεσιν τοῦ ἀποστολέως**. Τά σημεία τῶν «ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ» εἰς τά ὁποῖα ὁ

π. Γεώργιος ἀναφέρεται παρατίθενται ἐν ὑποσημειώσει.

Ληξούρι, 23-8-1999

Ἀγαπητέ ἐν Κυρίῳ, π. Φώτιε,

Χθές μοῦ ἔφεραν στό Ληξούρι τήν ἀλληλογραφία μου ἀπό τήν Ἀθήνα. Γι' αὐτό μέ μεγάλη καθυστέρηση ἀσχολοῦμαι μέ τό ἀγαπητό γράμμα σας. Εὐχαριστῶ γιά τά καλά σας λόγια καί τήν ἐντύπωση, πού ἔχετε γιά μέ. Εἶναι ἔκφραση τῆς ἀγαπώσης καρδίας σας. Εὐχαριστῶ καί γιά τήν ὑπόδειξή σας νά γράψω Ἑκκλησιαστική Ἱστορία, ὅπως τήν περιγράφετε. Ἄν ὁ Θεός θέλει, μπορεῖ νά γίνει καί αὐτό. Εὐχεσθε!

Τό θέμα, μέ τό ὁποῖον ἀσχολεῖσθε, εἶναι σημαντικό. Βέβαια, ἐνυπάρχει πάντα ὁ κίνδυνος νά ὀδηγήσουν παρόμοιες συζητήσεις σέ σχολαστικισμούς. **Τό γράφετε καί σεῖς, βέβαια, πολύ ὀρθά¹**. Νά θέτουμε δηλαδή ὑποθετικούς λόγους β' εἶδους («φῶς εἰ μή εἴχομεν, ὅμοιοι τυφλοῖς ἄν ἦμεν»), ἐνῷ ἡ θεολογία καί ἡ ἱστορική ἐπιστήμη στηρίζονται σέ πραγματικούς - ἀποδεικτικούς συλλογισμούς, κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ («εἰ εἰσί - ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν - βωμοί, εἰσί καί Θεοί (-κατά τούς ἀρχαίους)... **Τό κείμενόν² σας εἶναι πολύ καλό καί κατανοεῖτε ὀρθά τόν ἅγιον Νικόδημον καί τούς Πατέρας τούς ἁγίους πρό αὐτοῦ**. Ὁ ἅγιος Μάξιμος δίδει — ὅπως καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς — καθοριστική ἀπάντησιν. Σχετικά εἶναι αἰ μελέται τοῦ Ι. Καρμίρη στήν «Σύνοψιν» του, κεφ. περί σωτηριολογίας καί ἡ εἰδική γιά τόν ἅγ. Μάξιμον μελέτη τοῦ καθηγ. Ἀνδρ. Θεοδώρου. Τό ἀπροϋπόθετον, ἡ ἐμπροϋπόθετον κ.λπ. Ἀπό τόν Ι. Καρμίρη, δάσκαλό μου, ἐνθυμοῦμαι τήν θέσιν τοῦ ἁγίου Εἰρηναίου Λουγδούνου, πού τόν τιμᾶμε σήμερα, πού λέγει: SI HOMO NON PERRISSET, FILIUS DEI NON VENISSET». Δηλαδή: ἐάν ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἀπωλόλει, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐληλύθει. Ἡ πτώση, δηλαδή, ὑπῆρξε προϋπόθε-

¹ Τώρα ἂν κάποιος Χριστιανός ἀγνοεῖ, ἡ δέν μπορεῖ νά κατανοήσῃ τά βαθύτερα νοήματα τῶν μυστηρίων δέν θά κολασθῇ δέν εἶναι δόγματα. Τά δόγματα βασίζονται στά πραγματικά γεγονότα καί ὄχι σέ ὑποθέσεις. Τό πραγματικό γεγονός εἶναι ὅτι ἔπασαν οἱ Πρωτόπλαστοι καί ἦλθε ὁ Κύριος καί μᾶς ἐλύτρωσε. Αὐτό εἶναι δόγμα καί ὅλοι τό πιστεύομε. Τό τί θά ἐγένετο ἐάν δέν ἁμάρταναν οἱ Πρωτόπλαστοι, ἡ ἂν ἁμάρταναν... μόνον ἡ Εὐα καί ὄχι ὁ Ἀδάμ, ἡ ὁ Ἀδάμ καί ὄχι ἡ Εὐα, ἡ ὁ Ἀβελ κ.λπ. εἶναι ζητήματα μάταια καί ἀνώφελα. Μπορεῖ κανεῖς νά πεῖ ὅ,τι θέλει, τίποτα ὅμως δέν θά εἶναι δόγμα. (ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ σελ. 6, § 3).

² Ἐννοεῖ τάς «ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ» ἡμῶν ἐπὶ τοῦ κειμένου τῆς «ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ» εἰς τό «Συμβ. Ἐγχειρίδιον» τοῦ Ἀγ. Νικοδήμου. Αἱ δι' ἐντόνων στοιχείων ἐπισημάνσεις εἶναι ἡμέτεραι.

ση τῆς σαρκώσεως. Ὁ Μάξιμος ὁμως δέχεται, ὅτι ἡ σάρκωσις ἦτο «τό μακάριον, δι' ὃ τὰ πάντα συνέστηκαν τέλος». **Ἄρα καὶ τὰ δύο γίνονται δεκτά.** Ἡ ἐμμονή εἰς τό ἓνα εἶναι πλάνη καὶ σχολαστικισμός. **Ὅρθά τὰ γράφετε.** Ὁ ἅγιος Νικόδημος μέ τῇ διάκριση «κατά τό προηγούμενον» καὶ «κατά τό ἐπόμενον» δίδει, νομίζω, τήν τελική λύση, πού ὀφείλουμε νά ἀκολουθήσουμε καί ἐμεῖς³.

Οἱ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ σας εἶναι πολύ καλές. Εἶναι γεγονός, ὅτι **«τό ἀπροϋπόθετον τῆς ἐνανθρωπήσεως δέν σημαίνει ἀπόρριψη τῆς ἀπόψεως, ὅτι τό μυστήριον τοῦτο ἔγινε ΚΑΙ γιά τή σωτηρία μας»**⁴. Τό ἓνα συνδέεται μέ τό ἄλλο. Σκοπός τῆς δημιουργίας ἦτο, πράγματι, ἡ ἐμφάνιση τοῦ Θεανθρώπου στήν ἱστορία. Ἡ «σάρξ» τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐγγύηση τῆς μονιμότητος τῆς θεώσεως. Αὐτό δέν σημαίνει ἡ «θεωσις», τήν ἔνωση μέ τόν Χριστόν ἐν τῇ ἀνθρωποτητί του; Γιατί ἡ θέωση τῶν Προφητῶν δέν ἦτο μόνιμη καί κατήρχοντο εἰς τόν Ἄδην; Διότι ἔλειπε ὁ «τόπος» τῆς ἐνώσεως (κατά τήν Πεντηκοστήν), πού εἶναι ἡ (ἐπιστρέφασα εἰς τόν κόσμον

ἐν ἀγίῳ Πνεύματι) ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ, κατά τήν ὑπέροχη ἀνάπτυξη τοῦ π. Ρωμανίδου. Ἡ σάρκωσις μᾶς δίνει τήν δυνατότητα θεώσεως. Στήν Θ. Εὐχαριστία λ.χ. ἐνοούμεθα μέ τήν ἀνθρωπίνη φύση τοῦ Χριστοῦ καί ἔτσι μετέχουμε καί τῆς ἀκτίστου ἐνεργείας τῆς θεότητός του. Κάθε «διάκριση σειρᾶς» εἶναι σχολαστικισμός. Γιά «μοναδικότητες» - κατά τόν **ἄρθρογράφον**⁵ - δέν ἐπιτρέπεται νά γίνεται λόγος.

Ἡ θέση τοῦ Αὐγουστίνου στηρίζεται στόν ἁγ. Εἰρηναῖο, ἀλλά τό λάθος εἶναι ἡ μονομέρειά του. Ὅρθά λοιπόν παρατηρεῖτε, ὅτι «τά δόγματα βασίζονται στά πραγματικά γεγονότα», ὅπως παραπάνω ὑπεγράμμισε καί ἡ ταπεινότητά μου. Τό συμπέρασμά σας, λοιπόν, στή σελ. 7^ο εἶναι ὀρθότατο. Δικαιολογημένο δέ, εἶναι καί τό κλείσιμο τοῦ κειμένου σας⁷.

Αὐτά ἔχω νά σᾶς πῶ ἐν πάσῃ συντομίᾳ, γιά νά μή πέσω καί ἐγώ στό ὀλίσθημα τῶν Σχολαστικῶν. Ἐμεῖς γνωρίζουμε καί πιστεύουμε, ὅτι ὅλη ἡ Θεία οἰκονομία ἔγινε «δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καί διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν». Ἄρα καί τό πρωταρχικό σχέδιο τῆς ἐνσαρκώσε-

³ Τό ὅτι ὁ Ἅγ. Νικόδημος τάσεται ὑπέρ τοῦ ἀπροϋποθέτου τῆς ἐνανθρωπήσεως, φαίνεται καί ἀπό τό ὅτι ἀφιερώνει ἓνα κεφάλαιο τοῦ Συμβ. Ἐγχειριδίου: «Ὅτι 4 προσόντα... καί ὅτι διά τό μυστήριον τοῦτο ἐγένοντο πάντα τὰ ὄντα, αὐτό δέ διά κατέν τέλος (=σκοπόν)» (βλ. σελ. 170-171). Ἀποκαλυπτική εἶναι ἡ σημείωσις τῆς σελ. 170 ὅπου φαίνεται ὅτι ἡ ἄποψις ὅτι τό μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως ἦτο ὁ προεπινοηθείς σκοπός γιά τόν ὁποῖο ἐπλάσθησαν τὰ πάντα, ἐνῶ αὐτό τό ἴδιο δέν ἔγινε γιά κανέναν σκοπό (=ἀπροϋπόθετον) νοεῖται **κατά τό προηγούμενον θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ὄχι κατά τό ἐπόμενον διότι κατ' αὐτό, τό ἐπόμενον τοῦ Θεοῦ θέλημα «τό μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως ἐγένετο ΚΑΙ διά τήν ἡμετέραν ἀνάπλασιν καί σωτηρίαν»** (=ἐμπροϋπόθετον διότι προϋποθέτει τήν πρόγνωση τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων). Ἐκεῖ, ἀκόμη, ἀποκαλύπτει ὅτι ἐσημείωσε «ικανά περί τούτου» στά Ἄπαντα τοῦ Ἅγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ τά ὁποῖα εἶχε ὑπομνηματίσει καί ἐπεξεργασθεῖ πρὸς ἔκδοσιν (καί δυστυχῶς δέν σώζονται) (ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ σελ. 1, § 3).

⁴ Πάντως βλέπομε ὅτι ἡ ἀποδοχή τοῦ ἀπροϋποθέτου τῆς ἐνανθρωπήσεως δέν σημαίνει ἀπόρριψη τῆς ἀπόψεως ὅτι τό μυστήριον τοῦτο ἔγινε ΚΑΙ γιά τή σωτηρία μας. Ἡ μία ἄποψις εἶναι κατά τό προηγούμενον θέλημα καί ἡ ἄλλη κατά τό ἐπόμενο. Προηγούμενον θέλημα (εὐδοκία) εἶναι αὐτό πού δέν ἐξαρτᾶται ἀπό μᾶς ἀλλά μόνον «ἐκ τοῦ Θεοῦ καί τῆς ἀγαθότητος Αὐτοῦ» (βλ. σελ. 214-215), σέ ἀντίθεση μέ τό ἐπόμενο θέλημα (παραχώρησις) τό ὁποῖο ἐξαρτᾶται ἀπό τί θά κάνωμε ἐμεῖς (ἐνθ. ἀν. σελ. 1, § 4).

⁵ Γιά τό δεύτερο, ὅτι ὠφελήθησαν οἱ Ἄγγελοι, τό προαναφερθέν ἐντυπον («Ἀποστολική καί Πατερική Φωνή», τεύχος 21 σελ. 4) ἐγείρει ἀμφιβολίες: «...προκειμένου νά στηριχθῇ ἡ πλάνη (!) αὐτή συνδέουν τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Κυρίου καί μέ ὅλην τήν κτίσιν. Δηλαδή ἰσχυρίζονται ὅτι ἀκόμη καί οἱ ἄγγελοι εἶχον τήν ἀνάγκην τῆς ἐνανθρωπήσεως» γιά νά ἀναδιπλωθῇ ἐλπισόμενος ὁ ἀνώνυμος **ἄρθρογράφος**: «Φυσικά ὠφελήθησαν ὅλα τὰ κτίσματα διά τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου ἀλλά ὁ **μοναδικός σκοπός** τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου ἦτο ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου» (ἐνθ. ἀν. σελ. 4, § 3).

⁶ Αὐτό ὁμως πού προσπαθεῖ νά στερεώσῃ ὁ σεβαστός Πατήρ, δηλαδή τό: «Ὅθεν ἀδιάστως (!) βγαίνει πλέον τό συμπέρασμα ὅτι μοναδική αἰτία τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου ὑπῆρξεν ἡ πτώσις τῶν πρωτοπλάστων» (τεύχος «πατρικόν» 17 σελ. 7) δέν εὐσταθεῖ κατ' οὐδένα τρόπον. Διότι ἐάν αἰτία τῆς ἐνανθρωπήσεως ἦτο ἡ πτώσις τότε ποιά εἶναι ἡ αἰτία τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου; Βέβαια, ὅλοι ξέρουμε ὅτι αἰτία τῆς κατάρτας τοῦ Ἀδάμ (τοῦ Πόνου, τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου) ἦταν ἡ πτώση τῶν πρωτοπλάστων. Ὡστε λοιπόν κατὰ τήν ἐκδοχή τοῦ Σεβαστοῦ Πατρός ἡ Κατάρτα καί ἡ Εὐεργεσία τῶν ἀνθρώπων ἔχουν κοινή αἰτία; Κύριε ἐλέησον! Ἄλλ' ὄχι. Ἡ πτώση τῶν πρωτοπλάστων ἦτο τό μοναδικό αἴτιον τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, τῆς δέ ἐνανθρωπήσεως ἡ ἀγάπη καί φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Αὐτό λέγει καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Διά φιλανθρωπίας μόνον τήν σάρκα ἀνέλαβε» ὑπέδω σάρκα ἵνα ἐλεήσῃ ἡμᾶς· οὐδέ γάρ ἐστίν ἄλλη τίς αἰτία τῆς οἰκονομίας ἢ μόνῃ αὐτῇ.» (πρὸς Ἑβρ. ὁμιλ. 5 & 1). Συμπέρασμα: Μοναδική αἰτία τῆς θ. Οἰκονομίας ἦταν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Σκοποὶ (τέλη) δύο, αὐτά πού ἀναφέρει ὁ Ἅγ. Νικόδημος: ἡ ἐκπλήρωση τοῦ προηγουμένου θελήματος τοῦ Θεοῦ καί ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων (καί ὠφέλεια ὅλης τῆς Κτίσεως) (ἐνθ. ἀν. σελ. 7, § 2).

⁷ Ἀδελφέ μου, ἄς σοβαρευθοῦμε: ἐάν ἀποθάνῃ ἓνας Χριστιανός Ὅρθόδοξος κατά πάντα καί δίκαιος καί φθάσῃ στόν θρόνον τοῦ Χριστοῦ, δέν θά τοῦ ὑποβάλῃ ὁ Κύριος τό ἐρώτημα: «Παῖδί μου, κατά τὰ ἄλλα εἶσαι ἐντάξει, ἀλλά γιά ἀπάντησέ μου: ἐάν δέν ἀμάρτανε ὁ Ἀδάμ, τί θά ἔκανα ἐγώ;»!! Ὡστε ἐάν ἀπαντήσῃ ὀρθά στό ἐρώτημα νά τοῦ ἐπιτρέψῃ τήν παραμονή στόν Παράδεισο, εἰ δέ μή νά τόν ἐξαποστείλῃ στό αἰώνιον πῦρ...! Ἐπιτέλους! ἔχουμε σοβαρότερα ζητήματα ν' ἀσχοληθοῦμε (ἐνθ. ἀν. σελ. 8, § 3).

ως μᾶς ἔδωσε τὴν δυνατότητα τῆς σωτηρίας. Αυτό γνωρίζω καὶ αὐτό ὁμολογῶ. Τί θά ἔκανε ὁ Θεός ἄν... κ.λπ. σημαίνει, ὅτι θέλω νά κατανοήσω τὰ μυστήρια καὶ νά γνωρίσω «νοῦν Κυρίου». Πράγμα ἄτοπον.

Εὐχομαι νά ἀσχολούμεθα μέ τὰ καυτά προβλήματα τῶν καιρῶν μας καὶ νά μή θέλουμε νά διδάξουμε τούς Ἀγίους μας. Τυφλοῖς ὁμασιν ἀκολουθοῦμεν τούς Ἀγίους, διότι σ' αὐτούς ὑπάρχει Ἀλήθεια καὶ δυνατότης σωτηρίας. Τό περισσόν ἐκ τοῦ πονηροῦ...

Εὐχαριστῶ γιά τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀγάπη σας. Οἱ καιροὶ μᾶς φέρουν πιο κοντά μεταξύ μας. Ὁ Θεός ἐργάζεται γιά τὴν ἐνότητά μας.

Μέ τιμὴ καὶ ἐν Χριστῷ ἀγάπη.
π. Γεώργιος Μεταλληνός

Ὅπως δύναται νά διαπιστώσῃ ὁ κάθε καλοπροαίρετος ἀναγνώστης, τὸ πραγματικόν νόημα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ οὐδόλως συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων τοῦ πρώην Δωδεκανήσου.

Ἀποδέχεται ὅτι καὶ οἱ δύο ἀπόψεις εἶναι ὀρθές, δέν συγκρούεται ἡ μία μέ τὴν ἄλλη καὶ ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόδημος μέ τὴν διάκρισιν «κατὰ τό προηγούμενον» καὶ «κατὰ τό ἐπόμενον» θέλημα τοῦ Θεοῦ δίδει τὴν τελικὴν λύσιν. Τί σημαίνει αὐτό; Θά ἀσχοληθῶμεν μίαν ἄλλην φοράν ἴσως. Ἐδῶ ἀπλῶς ἐπισημαίνομεν τό ἄτοπον τῆς τακτικῆς τοῦ πρώην Δωδεκανήσου: Ἀντί νά σχηματίσῃ τὰς ἀπόψεις του ἐκ τῶν κειμένων, «τροποποιεῖ» τὰ διάφορα κείμενα συμφώνως πρὸς τὰς ἀπόψεις του κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Προκρούστου!

Καὶ δυστυχῶς τοῦτο πράττει, ἀπ' ὅτι φαίνεται, ἐκ συστήματος. Διότι εἰς τό ἴδιον ἔντυπον («Ἀποστολικὴ καὶ Πατερικὴ Φωνή» τεύχ. 45 σελ. 11) δημοσιεύει ἀπόσπασμα ἐκ τῶν σελίδων 9-11 (τόμ. Β') τῆς Δογματικῆς τοῦ καθηγητοῦ Τρεμπέλα. Ἀπὸ τό συνεχές κείμενον ἀφῆρσε μόνον 9 σειράς καὶ θεβαίως ὄχι λόγῳ ἐλλείψεως χώρου, ἀλλὰ διότι τὰ ἐκεῖ ἀναφερόμενα δέν ἐξυπηρετοῦν τὴν ἄποψιν τὴν ὁποίαν προσπαθεῖ νά θεμελιώσῃ εἰς τὴν σελίδα 9 τοῦ ἐντύπου του: ὅτι δῆθεν πρῶτος εἰσηγητὴς τοῦ ἀπροϋποθέτου τῆς ἐνανθρωπήσεως ἦτο κάποιος δυτικός σχολαστικός «θεολόγος», ὁ Ἰωάννης Δούνς Σκῶτος (ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔγινε διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀρθρογράφου καὶ... Ἀγγλικανός). Τί ἀνέφερον

αὶ ψαλλιδισθεῖσαι σειραί; *Ὅτι ἡ γνώμη αὕτη ὑπεστηρίχθη πρότερον ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ*, διό καὶ ἐλογокρίθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρθρογράφου! Ὡς ἐκ τούτου τοῦ ἀπεστείλαμε ταχυδρομικῶς φωτοτυπία ἐκ τῆς σελ. 9 τοῦ Β' τόμου τῆς Δογματικῆς Τρεμπέλα, ὅπου διὰ χρώματος ἐπεσημάνθησαν αἱ κλαδευθεῖσαι σειραί.* Παραλείπω ἄλλα παρόμοια περιστατικὰ παραποιήσεως κειμένων ...ἄτινα ἐάν γράφηται καθ' ἐν οὐδὲ τὸν χῶρον ὅλον τῆς «Φωνῆς» χωρῆσαι τὰ γραφόμενα χωρία!

Ὁ Χριστός μας, ἐκήρυξεν ὑπὲρ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης. Ἀγάπην δυνάμεθα νά ἔχωμεν καὶ μονομερῶς. Δύναται τίς ἀφ' ἑαυτοῦ του ν' ἀγαπᾷ τὸν μισοῦντα αὐτόν. Δέν συμβαίνει, ὅμως, τό αὐτό καὶ μέ τὴν εἰρήνην. Διότι ἔστω καὶ ἐάν τίς ἐπιθυμεῖ τὴν εἰρήνην ἀφ' ἑαυτοῦ του, δέν δύναται νά εἰρηνεύσῃ καὶ μέ τὸν κηρύσσοντα κατ' αὐτοῦ πόλεμον, ἀλλ' ὑποχρεοῦται ἅκων ν' ἀμυνθῇ.

Ἐν ἀμύνῃ, λοιπόν, εὐρισκόμενοι, ἐκλήθημεν ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὰς συνεχεῖς κατηγορίας τοῦ πατρός Καλλινίκου ὁ ὁποῖος μέσῳ τοῦ ἐντύπου του ἔχει προκαλέσει τὴν δυσαρέσκειαν πολλῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὰ μέσα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῖ (ῥβρεις, συκοφαντίας, παραποιήσεις) δίδουν τὴν χειρίστην εἰκόνα περὶ αὐτοῦ.

Δέν εἶναι αὕτη ἡ εἰκὼν Καλλινίκου ὅπως ἐγνωρίσαμεν πάλαι: ἐνός εἰρηνικοῦ, πράου, ἡθικοῦ καὶ ἀκεραίου ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας μας. Λόγῳ τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν ἐξακολουθοῦμε νά διαθέτωμεν -παρ' ὅλα ταῦτα- διὰ τό πρόσωπόν του, ἅς μᾶς ἐπιτρέψῃ νά πιστεῦωμε ὅτι τοῦτο εἶναι τό πραγματικόν πρόσωπον τοῦ πατρός τό ὁποῖον νῦν ἡλλοιώθη, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, ἐκ πνευματικῆς τινός νόσου. Εὐχόμεθα εἰλικρινῶς νά ἐπικρατήσῃ ἐκ μέρους του νηφαλιότης καὶ διὰ τῆς ὑποποιοῦ ταπεινώσεως νά ἐφελκύσῃ καὶ πάλιν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, τὴν τὰ ἀσθενῇ θεραπεύουσαν. Ἀμήν.

* Αἱ παραληφθεῖσαι σειραὶ εἶναι:

«Κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Bartmann, ἡ γνώμη αὕτη, «ὑποστηρίχθη πρότερον ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ τοῦ Σκώτου Ἐρίγενα, δέν εἶναι ἀπληλαγμένη χροιάς τινος τῆς ἀσυστάτου ἐκείνης αἰσιοδοξίας», κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεός ἀποφασίσας νά δημιουργήσῃ τὸν κόσμον, οὐχὶ ἀπλῶς ὡς καλὸν λίαν ἀλλ' ὡς τὸν ἄριστον πάντων, δέν ἦτο δυνατόν παρὰ νά οἰκονομήσῃ καὶ τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Λόγου πρὸς ἐπίστεψιν καὶ ἐπιστέγασμα τῆς ἀρίστης κατὰ πάντας δημιουργίας αὐτοῦ. Ἡ ἀμέτρως αἰσιοδόξος αὕτη περὶ τοῦ κόσμου ἐκδοχὴ ὑπεστηρίχθη καὶ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων Μαλεμβράγχη καὶ Λεϊβνίτιου» (Δογματικὴ Τρεμπέλα, σελ. 10).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Χειροτονία Ίερέως

Τήν 6ην Μαρτίου (Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας), ὁ Ἱερολογιώτατος Ἱεροδιάκονος π. Ἀλέξιος Τσупλακώφ (ιατρός, Ρῶσος εἰς τήν καταγωγήν) ἔλαβε τόν δεύτερον βαθμόν τῆς ἱερωσύνης. Τό μυστήριον ἐτέλεσεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀχαΐας κ. Καλλίνικος, εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἀγίων Ταξιάρχων Ἀθικίων.

Χειροτονίαι Ἱερομονάχου-Ἱεροδιακόνου

Ἀπό τήν χειροτονίαν τοῦ Ἱερολογιωτάτου Ἱεροδιακόνου π. Παναρέτου Ἐσφιγμένου τήν 20/3/2000. Ὁ νεοχειροτονηθεὶς ἐν μέσῳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Μαξίμου καί τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου π. Μεθοδίου.

Τήν 20ην Μαρτίου (Κυριακή Σταυροπροσκυνήσεως) ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καί Δημητριάδος κ. Μάξιμος εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης, ἐχειροτόνησε τόν Ἑσφιγμένιτην Μοναχόν Πανάρετον εἰς Ἱεροδιάκονον (βλ. προηγούμενη σελίδα) καί τόν (ἐκ τῆς προηγούμενης χειροτονηθέντα) Ἱεροδιάκονον Νεκτάριον (ἐπίσης Ἑσφιγμένιτην) εἰς Ἱερομόναχον (βλ. ἐπάνω). Ὁ δεύτερος ἀπεσπάσθη εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀττικῆς καί Βοιωτίας πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἡϋξημένων ἀναγκῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἰς τὰς χειροτονίας παρίστατο καί ὁ θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος (βλ. ἐπάνω ἀριστερά).

Πανηγύρις Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ Πειραιῶς

Ἀπὸ τὴν λιτάνευσιν τῆς Ἱ. Εἰκόνος τῆς Εὐαγγελιστρίας παρουσία τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γεροντίου Β' καί ἱερέων τῆς Μητροπόλεως.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἔχουν φωτογραφίας ἀπὸ πανηγύρεις καί ἐκδηλώσεις τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ τὰς ἀποστέλλουν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἐπισκόπου Μαραθῶνος Φωτίου, Σατωβριάνδου 31, 104 34 Ἀθῆναι.

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Τό καταστατικόν τοῦ Πολιτιστικοῦ Φορέως

Τὴν 8ην Μαρτίου τ.ἔ. ἡ Ι. Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς, ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τοὺς: Γεώργιον Παπανικολάου (Καθηγητὴν Μουσικῆς εἰς τὸ Πρότυπον Μουσικόν Γυμνάσιον Παλλήνης), Ἀγγελον Κρᾶ (Θεολόγον) καὶ Γεώργιον Νικολαΐδην (Δικηγόρον) οἱ ὅποιοι κατέθεσαν εἰς τὴν Ι. Σύνοδον προσχέδιον Καταστατικοῦ διὰ τὸ πρὸς ἴδρυσιν Νομικόν Πρόσωπον μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρος, τὸ ὁποῖον θὰ ἀναλάβῃ τὴν λειτουργίαν Σχολῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς, Φροντιστηρίου Κατηχητῶν, ἐκδόσεις βιβλίων καὶ ἄλλας πολιτιστικὰς καὶ ἐκπαιδευτικὰς δραστηριότητας.

Τὸ προσχέδιον παρεδόθη εἰς τὴν ἀρμοδίαν Ἐπιτροπὴν πρὸς μελέτην καὶ ἀκολουθῶς θὰ ἔλθῃ πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὴν Ι. Σύνοδον καὶ θὰ κατατεθῇ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν. Ἐν συνεχείᾳ θὰ ὑποβληθοῦν τὰ σχετικὰ ἔγγραφα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Πολιτισμοῦ (καὶ ὄχι Παιδείας, ὅπως κατὰ λάθος ἐγράφη εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος) διὰ τὴν ἔγκρισιν τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς.

Λαμβάνεται μέριμνα νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι μετὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους τὸν Σεπτέμβριον.

Ἀπόφασις Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

Κατὰ τὴν Πέμπτην 7 Ἀπριλίου τ.ἔ. συνῆλθεν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχ/ποῦ Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου, τὸ Δευτεροβάθμιον δι' Ἱερεῖς Συνοδικόν Δικαστήριον διὰ νὰ ἐκδικάσῃ τὴν ἔφεσιν τοῦ π. Κομνηνοῦ Χατζηλέρη.

Τὸ σῶμα, ἔκαμε δεκτὴν τὴν πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀμερικῆς (ὅπου ἀνήκει ὁ π. Κομνηνός) καὶ συνεκτιμήσασα τὴν ὅλην ὑπόθεσιν προέβη εἰς τὴν μείωσιν τῆς πρωτοδίκως ἐπιβληθείσης ἀργίας, εἰς ἀργίαν 8 μηνῶν, ὅσον τὸ μέχρι τότε διαρρέυσαν διάστημα.

Ἡ τελετὴ τοῦ Ἀγ. Μύρου

Ἡ τελετὴ τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἀγ. Μύρου ἡ ὁποία εἶχε προγραμματισθεῖ διὰ τὴν Μεγ. Πέμπτην τρέχοντος ἔτους, ἀνεβλήθη διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, λόγῳ ἀσθενείας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας.

Τὸ «μῦρον» τοῦ κ. Βαρθολομαίου

Εἰς τὸ «Ματθαϊκόν» περιοδικόν «Κῆρυξ Ἐκκλησίας Ὁρθοδόξων» (τεύχος 20, σελ. 103) ὑπάρχει σχόλιον σχετικόν μετὰ δημοσίευσμα τοῦ πρώην Ἐπισκόπου Ἀχαρνῶν Ἀθανασίου εἰς τὸ ὁποῖον, ὁ αὐτοσχέδιος ἀρθρογράφος ἀναφέρεται εἰς τὸ «μῦρον» τὸ ὁποῖον... παρεσκεύασεν ὁ «Πατριάρχης» κ. Βαρθολομαῖος (τὸν ὁποῖον μάλιστα ὀνομάζει «κύριον... κατασκευαστὴν αὐτοῦ!»), καὶ ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. φροντίζομεν νὰ προμηθευθῶμεν «αὐτὸ τὸ θεῖον κατασκεύασμα», καθὼς καὶ ὅτι κάνομεν μέγαν ἀγῶνα διὰ τὴν ἀπόκτησίν του!!

Αἱ ἀνωτέρω ἀνοησίαι πράγματι ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ ρηθέντος εἰς ἐνυπόγραφον ἄρθρον του εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας» (Φεβρ.-Μάρτιος 1994) ἀπηχοῦν ὅμως ἀποκλειστικῶς τὴν γνώμην τοῦ ὑπογράφοντος αὐτό καὶ ὄχι τὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ Ἐκκλησία μας, οὐδέποτε διενεόθη διὰ νὰ προμηθευθῇ τὸ οἰοδήποτε «παρασκεύασμα» τοῦ κ. Βαρθολομαίου. Οὐδέ κανὼς μῦρον ἀναγνωρίζομεν τοῦτο, διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ἐκ τοῦ νέου ἡμερολογίου προσερχομένους χρίομεν δι' ἁγίου μύρου, τὸ ὁποῖον διαθέτομεν ἀρκούντως. Ἄν ὁ πρώην Ἀχαρνῶν ἐπρομηθεύθη, κατὰ τὴν ἐκπεφρασμένην ἐπιθυμίαν του, ἐκ τούτου, ἅς τὸ χαίρεται.

Ἄς προσέξουν ὅμως ὅσοι ἔχουν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετ' αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι ὅπωςδήποτε ὀφείλουν νὰ δώσουν ἐξηγήσεις.

Θλιβερά πτώσις κληρικοῦ

Ὁ π. Εἰρηναῖος Γυφτονικολός, τέως ἐφημέριος τοῦ Παραρτήματος τοῦ Βόλου, προσεχώρησεν εἰς τὴν καινοτόμον κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, ὑπέβαλεν αἴτησιν εἰς τὸν «Μητροπολίτην» κ. Ἰγνάτιον ὅστις τὸν (ἀπ)εχειροτόνησεν ἐξ ὑπαρχῆς!

Ὁ πρῶν κληρικός μας ἐστερημένος ἤδη καὶ ἀπογεγυμνωμένος πάσης ἱερατικῆς χάριτος δυνάμει, λόγῳ τοῦ τολμήματός του, παραπέμπεται εἰς τὸ Συνοδικόν Δικαστήριον τὸ ὁποῖον πλέον διαπιστωτικῶς θά τοῦ ἐπιβάλη καὶ ἐνεργεία τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως, τὴν ὁποίαν ἤδη αὐτός ἐπέβαλλεν εἰς ἑαυτόν διὰ τοῦ ἀνοσιουργήματός του.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὸ Συνοδικόν Δικαστήριον ἐνεργεῖ ὡς ὁ ἱατροδικαστής ὅστις ἀπλῶς ἐκδίδει τὸ πόρισμα περὶ τοῦ θανάτου τοῦ ἤδη τεθνηκότος.

Ἐξ οἰκείων τὰ βέλη;

Ἡ «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ» εἶναι μία ἐκ Θεσσαλονίκης ἀγωνιστικὴ ἐφημερίς τῆς Ἐκκλησίας μας ἡ ὁποία στηρίζει τὸν ἀγῶνα τῆς Ἱερᾶς μας Συνόδου καὶ σέβεται τὴν ποιμένονσαν Ἐκκλησίαν. Ἐσχάτως ὅμως, μετ' ἐκπλήξεως διεπιστώσαμεν μίαν φωνὴν ἐκ μέσου τῶν στηλῶν τῆς ἡ ὁποία ἤχεϊ παραφώνως καὶ δέν συνάδει μετὰ τὰς ὑπολοίπους τῆς ἰδίας ἐφημερίδος. Πικρόχολα σχόλια τοῦ Προέδρου τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Γεωργίου Λιάπη στρέφονται εὐθέως κατὰ τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τρόπον ἀνεξήγητον. Σχολιάζονται αἱ στήλαι τῆς «φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» κατὰ τρόπον εἰρωνικόν καὶ καθόλου ἐποικοδομητικόν.

Εἰς τὴν σελ. 5 τῆς «Χ.Π.» τοῦ μηνός Μαΐου (ἀφ. 121) ἀφιερώνει ἐκτενές σχόλιον διὰ νὰ κρίνῃ δυσμενῶς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν Ἱδρυσιν Σχολῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς καὶ Φροντιστηρίου Κατηχητῶν! Διατί ἠνοχλήθη; Ὁ Θεός γνωρίζει! Ἡμεῖς πάντως, ἀναγνώσαντες τὰ ...ἐπιχειρήματά του, δέν ἠδυνήθημεν νὰ διεισδύσωμεν εἰς τὸ σκεπτικόν του! Ἀκόμη καὶ ὁ τίτλος τοῦ σχολίου εἶναι ἀκατανόητος. Θεωρεῖ τὴν Ἱδρυ-

σιν Φροντιστηρίου Κατηχητῶν (Φ.Κ.) ὡς «ἐνέργειαν πού δημιουργεῖ αἰτίας ἀντιπαράθεσων»! Ἐάν στέκει λογικῶς τοῦτο!

Ἀρχίζει δέ ἀναφέρων, ὅτι, διαβάζων τὸ σχετικόν μέ τὴν Ἱδρυσιν τοῦ Φ.Κ. ἄρθρον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» («Φ.τ.Ο.»), δέν «ἄντεξε στὸν πειρασμό» καὶ ἔκαμε τὸ σχόλιον. Ἀκριβῶς τοῦτο συμβαίνει ὅλα τὰ προβλήματα φαίνεται τὰ δημιουργεῖ ἡ μειωμένη ἀντοχή του εἰς τὸν πειρασμόν...

Ἐν συνεχείᾳ προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ εἵδησις τῆς ἱδρύσεως τοῦ Φ.Κ. ἦτο ἀσήμαντος καί, κατ' αὐτόν, διόλου «συνταρακτικὴ», ἐνῶ ὁ τρόπος τῆς γραφῆς καὶ τὸ ὕφος φανερώνουν τὸ ἀντίθετον. Ἄν δέ δι' ὅλους τοὺς ὑπολοίπους ἀναγνώστας τῆς «Φ.τ.Ο.» ἡ εἵδησις ἦτο εὐχάριστος, πάντως διὰ τὸν κ. Λιάπη ἀπεδείχθη ὄντως συνταρακτικὴ, καθὼς ἀναφέρει!

Ὑπὸ ταραχὴν λοιπὸν συνεχόμενος ὅλος προσπαθεῖ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι ἀσήμαντα καὶ μηδαμινὰ γεγονότα (ὅπως θεωρεῖ τὴν Ἱδρυσιν τοῦ Φ.Κ.) «...ἐλκύουν κινδύνους γιὰ τὴν ἡρεμία, τὴν ἀναβάθμιση, τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴ συνέχισιν τοῦ κινήματος τῶν Γ.Ο.Χ.»! Σοβαρολογεῖτε κ. Λιάπη; Κινδυνεύει ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ τὴν Σχολὴν Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ Κατηχητῶν; Ἀπὸ ἄλλα πράγματα κινδυνεύει ὁ Ἱερός ἀγὼν τῶν Γ.Ο.Χ., ὅπως ἡ αὐτοπροβολὴ καὶ ἡ φιλοδοξία κάποιων ρασοφόρων καὶ μή.

Ἐξακολουθῶν τὴν συνέχειαν τοῦ παραλόγου, ὁ κ. Λιάπης προσπαθεῖ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι ἡ (κατ' αὐτόν ἀσήμαντος) ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶναι ἐπικίνδυνος διότι «...ὅποτε ἐλήφθησαν ἱστορικὲς καὶ ἄλλες ἀποφάσεις ἐρήμην τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος καὶ τῶν θεσμικῶν ὀργάνων αὐτοῦ ἄφησαν ἀνεξίτηλα σημάδια ἥλων στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας». Τί ἐννοεῖτε κ. Λιάπη; Ἡ ἀπόφασιν αὕτη δέν ἐλήφθη κατόπιν εἰσηγήσεως μελῶν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος; Ἡ ἀπόφασιν δέν ἐλήφθη ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου θεσμικοῦ ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν Ἱ. Σύνοδον; Ἐκτός καὶ ἂν ὡς «χριστεπώνυμον πλήρωμα» θεωρεῖτε μόνον ἡμᾶς καὶ ὡς «θεσμικὸν ὄργανον τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος» τὸ συμβούλιον τοῦ σωματείου εἰς τὸ ὁποῖον σεῖς προεδρεύετε καὶ ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ Ἱερά Σύνοδος δέν

δικαιοῦται νά ἀποφασίζῃ. Ἄν αὐτά ἐννοεῖτε, λυπούμεθα, ἀλλά μᾶλλον ἀγνοεῖτε τόν ἱερόν θεσμόν, ὅτι εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἰσχύει τό Ἐπισκοπικοσυνοδικόν σύστημα διοικήσεως.

Αἱ ἀποφάσεις αὐτές, ὡς γράφει, «δημιουργοῦν αἰτίας διαλόγων ἀντιπαραθέσεων». Μᾶλλον, αὐτά τά ζητήματα εἶναι τά τελευταῖα τά ὁποῖα δύνανται νά ἀποτελέσουν αἰτίας ἀντιπαραθέσεων. Τάς ἀντιπαραθέσεις τάς δημιουργεῖ ἡ ἀνθρωπίνη ἐμπάθεια, ἡ ὁποία καί τάς πλέον ἀθώας ἀποφάσεις καί ἀγνάς προθέσεις παρεξηγεῖ, ἀλλά καί ἐκ τοῦ μή ὄντος ζητήματα δημιουργεῖ.

Παρακατιών, ὁ κ. Λιάπης θεωρεῖ ἱστορικάς ἀποφάσεις π.χ. τάς χειροτονίας ἱερέων! Ὀλίγον ὅμως κατωτέρω ἀναφέρει αὐτοαναιρούμενος «...ἀλλοίμονο ἐάν χαρακτηρίσουμε μία ἀνειλημένη ὑποχρέωση ὡς ἱστορική ἀπόφαση». Καλά, αἱ χειροτονίαι ἱερέων δέν εἶναι ἀνειλημένη ὑποχρέωσις ενός Ἐπισκόπου; Πῶς τάς θεωρεῖ «ἱστορικάς ἀποφάσεις»; Τότε διατί δέν προέβλεν ὁ ἴδιος ὡς «ἱστορικάς ἀποφάσεις» τάς πλέον τῶν 30 χειροτονίας ἱερέων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας;

Διερωτᾶται ὁ κ. Λιάπης: «Τώρα θά δημιουργηθοῦν κατηχητικά σχολεῖα καί κατηχητές;» καί ἄλλου: «τό ἔργον τῶν κατηχητικῶν σχολείων πού δημιούργησε ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος καί τότε Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς μή ποτέ γενόμενο;» Ποῖος ἀνεφέρθη εἰς ἴδρυσιν κατηχητικῶν σχολείων; Ἡμεῖς εἰς τήν ἴδρυσιν Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καί Φροντιστηρίου Κατηχητῶν ἀναφέρθημεν. Ποῖος ἠμφισβήτησε τό ἤδη ὑπάρχον ἔργον; Ἀσφαλῶς καί πρέπει νά γίνῃ καταγραφή συνεκτίμησις καί ἀναβάθμισις τοῦ ἤδη ὑπάρχοντος ἔργου. Εἰς τί ὅμως τοῦτο παραβλάπτεται ἀπό τήν προσπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας νά καταρτίσῃ τά στελέχη της; Ποῖος μᾶς ἐμποδίζει νά κάνωμεν καί τά δύο; Δέν βλέπει ὁ κ. Λιάπης ὅτι τά κατηχητικὰ στελέχη θά ἀναβαθμίσουν τό ἔργον ὅχι μόνον τῶν κατηχητῶν ἀλλά τῆς Ἐκκλησίας μας γενικότερον; Δέν ἔχει ἀνάγκην ἡ Ἐκκλησία μας ἀπό ἱεροψάλτας, κατηχητάς καί ἱεροκήρυκας; Ἐξ αὐτῶν τῶν στελεχῶν δέν θά ὑπάρξουν καί αὐριανοί κληρικοί; Εἶναι ἀσήμαντον αὐτό;

Διατί ἀντιδρᾷ ὁ κ. Λιάπης ἀντί νά χαίρεται;

Ἐν συνεχείᾳ ἀναμειγνύει φύρδην-μίγδην καθαιρέσεις, καταστατικούς χάρτας, κατηχητικά, εἰς μίαν νοηματικήν σαλάταν τήν ὁποίαν ὅσον καί ἂν προσεπαθήσαμε δέν ἡδυνήθημεν νά κατανοήσωμεν. Αἱ καθαιρέσεις ἐτάραξαν τήν Ἐκκλησίαν, ἡ τὰ ἠθικά σκάνδαλα καί αἱ ἀποσχίσεις; Ἡ κοινωνία ταρασσεται ἀπό τάς καταδίκας τῶν ἐγκλημάτων, ἡ ἀπό τά ἐγκλήματα; Ἄς ἀποσαφηνίσῃ αὐτά ὁ κ. Λιάπης.

Διά τόν Καταστατικόν Χάρτην λέγει ὅτι ἐρήμην του ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις τῆς ἀποσύρσεώς του! Τουλάχιστον, ἂν τό ἔλεγεν ἄλλος τίς, μάλιστα. Ἄλλ' ὁ κ. Λιάπης ἦτο μέλος τῆς ὑπὸ τήν προεδρίαν τοῦ κ. Καραμήτσου ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία εἰσηγήθη εἰς τήν Ἱ. Σύνοδον τήν ἀποσυρσιν αὐτοῦ χάριν τῆς ἐνότητος. Πῶς λοιπόν θεωρεῖ ὅτι αἰφνιδιάσθη;

Ὁ κ. Λιάπης τελειώνει τό πικρόχολον σχόλιόν του μέ μίαν ἀπειλήν· ὅτι δέν θά ἀποδεχθεῖ «ἀποτυχημένες ἐνέργειες!» Ἐχει ὑποχρέωσιν νά ἀποσαφηνίσῃ, τί θά κάνῃ ἂν, παρά τήν καλήν πρόθεσιν τῆς Ἱ. Συνόδου, ἀποτύχη ἡ προσπάθεια ἰδρύσεως Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καί Φροντιστηρίου Κατηχητῶν, διότι ἡ προσπάθεια δέν ἔχει πάντοτε ἐξησφαλισμένην καί τήν ἐπιτυχίαν, ἡ πρόθεσις ὅμως διατηρεῖ τήν ἀξίαν τῆς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ κύριοι συνδρομηταί τοῦ περιοδικοῦ ὅπως ἀνταποκρίνονται εἰς τάς οἰκονομικάς τῶν ὑποχρεώσεις.

Ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας δέν ἔχει ἄλλους οἰκονομικούς πόρους καί ἡ συνδρομή των εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τήν ἀπρόσκοπτον ἐκδοσιν αὐτῆς.

Παπικοί ἀμφισβητοῦν τὴν Ἀνάστασιν

«Στοὺς ξακουστοὺς ψευδοθεολόγους τοῦ Βατικανοῦ, πού θεωροῦν τὴν Ἀνάσταση ὡς μῦθο, περιλαμβάνονται ὁ G. Lohfink, ὁ I. Blank, ὁ ἱερομόναχος Γάλλος Ἰησουΐτης Teiland De Chardin κ.ἄ. Ὁ πρῶτος, διαστρέφοντας τὰ εὐαγγελικά κείμενα, ἐπιχειρεῖ νά δημιουργήσει χρονοτοπικά καί χρονοτροπικά κενά στό γεγονός τῆς Ἀνάστασης. Ὑποστηρίζει μαζί μέ τόν δεύτερο πῶς τὴν τρίτη ἡμέρα, ἔγινε τάχα γνωστή ἡ Ἀνάσταση, σχετίζοντάς τιν ἐπίτηδες μέ τὴν διαπίστωση τοῦ κενοῦ τάφου. Μέ τόν τρόπο αὐτό ἐπιδιώκει νά δημιουργήσει κλίμα πρόσφορο σέ ἀνακρίβειες πού προέρχονται, ὅπως γράφουν ἀπό τὴν αὐξημένη φαντασία τῶν μαθητῶν.

Μιλοῦν ἐπιπλέον γιά ἀφηγήσεις τῶν Εὐαγγελιστῶν πού ἀπηχοῦν θρύλους καί φτιαχτές ἱστορίες γιά νά γίνει, ὅπως ἰσχυρίζονται, ἡ Ἀνάσταση πιστευτή. Μέ τοὺς ἀνωτέρω ταυτίζονται καί οἱ ἀπόψεις τῶν θεωρούμενων διακεκριμένων θεολόγων τῆς Δύσης E. Gruber, L. Schenke κ.ἄ.

Ὁ Ἰησουΐτης μοναχὸς προχωρεῖ ἀκόμη περαιτέρω, στήνοντας δικό του Χριστολογικό-ἀνθρωπολογικό σύστημα, συνειδητὰ τελείως ξένο πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ διδασκαλία. Ὁμοιάζει περισσότερο μέ τὴν διδασκαλία γνωστικῶν φιλοσόφων τῶν πρώτων αἰώνων τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖες παρὰ τὴν τότε καταδίκη ἀπὸ Οἰκουμενικὲς Συνόδους, συνεχίζουν νά ὑπάρχουν καί νά σώζονται μέχρι σήμερα...» (Ἐφημ. «Χώρα» 26-3-2000).

Νά τὰ βλέπουν οἱ ἡγέται τοῦ Νεοσημερολογισμοῦ, οἱ ὁποῖοι διαλέγονται μέ τοὺς αἰρετικούς, διὰ νά τοὺς ἐλκύσουν, ὡς λέγουν, εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἰδοῦ, χειρότεροι ἔγιναν.

«Ἐπάκουσον ἡμῶν ὦ Ἀπόλλων...»

Ἄλλ' «οὐκ ἦν φωνὴ οὐδέ ἀκρόασις». Ὅσον ἡχηρῶς καί ἂν ἐκραύγαζεν ἡ... Πρωτιέρεια τοῦ Ἀπόλλωνος κ. Θάλεια Προκοπίου καί αἱ λοιπαὶ ἱερεῖαι, ὁ... θεὸς τῶν δέν. τοὺς ἤκουεν (ὅπως ὁ Βάαλ δέν ἤκουε τὴν φωνὴν τῶν ἱερέων τοῦ ἐπὶ προφήτου Ἡλιοῦ). Βλέπετε, ἐνῶ εἶχον ἐτοιμάσει τὰ ἡλιακά κάτοπτρα καί παρουσίᾳ ὄλων τῶν ἐπισήμων ὅλα ἦσαν ἔτοιμα διὰ τὴν ἀφήν

τῆς Ὀλυμπιακῆς φλογός τὴν 10-5-2000, τὴν ὥραν καθ' ἣν προσηύχοντο καί ἐδέοντο πρὸς τὸν θεόν τῶν Ἀπόλλωνα, παραπονεθεῖς ὁ... Αἴολος, ἐφύσηξε καί ἀπέστειλε νεφίδριόν τι τό ὅποιον ἀπέκρυψε τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας καί τό πῦρ δέν ἦναπτε!

Εἶχον λησμονήσει νά προσφέρουν θυσίας καί σπονδὰς εἰς τὸν Αἴολον καί ὡς ἐκ τούτου ζηλότυπος ὢν ἐθύμωσεν! Ἐν τέλει, ἀφοῦ ἀπέκαμον δεόμεναι αἱ ἱερεῖαι, ἔδωσαν εἰς τοὺς ἀθλητὰς τὴν φλόγα τὴν ὁποίαν ἦναψαν κατὰ τὴν τελικὴν δοκιμὴν τῆς τελετῆς.

Καί ταῦτα πάντα, εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα μας, τό ἔτος 2.000! «Καί μή χειρότερα!»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ.: 38 28 280 & 38 47 365

ΕΚΔΟΤΗΣ

† Ὁ Ἀχαΐας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Ἀχαΐας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

† Ὁ Πειραιῶς ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

† Ὁ Ἀττικῆς ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

† Ὁ Μαθαῶνος ΦΩΤΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Ἐσωτερικοῦ ἑτησίᾳ δραχ. 1500

Ἐξωτερικοῦ ἑτησίᾳ δολλάρια 50

Τιμὴ φύλλου δραχ. 100

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καί ἐμβάσματα ἀποστέλλονται εἰς τὰ γραφεῖα: Περιοδικὸν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82 ΑΘΗΝΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Τὴν εὐθύνη τῶν ἀπόψεων τῶν ἐνυπογράφων ἄρθρων φέρουν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον οἱ συγγραφεῖς τῶν καὶ ὄχι ἡ Διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ:

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε. Τηλ.: 9217 513